

De Vloek van Amalek

Rolf Alexander

De Vloek van Amalek

(Ondertitel: 'Een zoektocht naar Genocides'.)

Rolf Alexander.

Voorzijde boek: De Nakba..... de verdrijving der Palestijnen, 1947-49.

Achterzijde boek: Idem, met de inzet: Het getto van Warschau.....1940-43.

Boven de volkeren straalt: de Zonnegod Aton, farao Echnatons 'Vader met zijn levenbrengende stralen': het begin van het monotheïsme¹.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Schrijver: Rolf Alexander (pseudoniem voor Leo Heynen).

Coverontwerp: Chris Zomer

ISBN: 9789402177909

© Rolf Alexander

¹ Zie: Rolf Alexander: 'Abrahams Familiekroniek', ISBN-nummer: 9789402133158.

In deze serie verschenen reeds:

- 1) 'Kinderen van Atlas', ofwel De Atlantiërs.
ISBN-nummer: 9789402146967.
- 2) 'Abrahams Familiekroniek', de bijbel herschreven, deel 1.
ISBN-nummer: 9789402133158.
- 3) 'Koning Jezus ben Jozef Maccabeüs Julius', de bijbel herschreven, deel 2.
ISBN-nummer: 9789402174236.

Met deze boeken had ik niet de bedoeling om literatuur te scheppen, maar om op relatief 'eenvoudige wijze' (Sic!) de algemeen niet-herkende waarheid/ werkelijkheid voor eens en voor altijd bloot te leggen, met het doel om de wereld wakker te schudden, omdat er in Palestina een volkerenmoord wordt gepland, niet op joden maar door joden.

"De geschiedenis zal vriendelijk voor mij zijn, want ik zal die zelf opschrijven".

Aldus sprak Winston Churchill (BRON: Peter de Waard – V.K. 18-6-2015.

p.dewaard@volkskrant.nl

In een voetnoot bij hoofdstuk 18, getiteld 'Amerika en Israël = Een onzalige verbintenis' = geeft ex-premier Dries van Agt het volgende citaat, dat wij graag overnemen uit zijn boek²:

'Premier Sharon –zo berichtte Kol Yisrael Radio op 3 oktober 2001- zou Shimon Peres voorgehouden hebben: "Elke keer dat wij iets doen, hoor ik van u dat Amerika dit gaat doen of dat gaat doen. Ik wil u iets heel duidelijk maken: maakt u zich nou maar geen zorgen over Amerikaanse druk op Israël. Wij, het Joodse volk, zijn de baas over Amerika, en de Amerikanen weten dat". Sharon tegen Peres: "Geen zorgen over Amerikaanse druk: wij hebben Amerika in onze macht", iap News, 3 oktober 2001'.

De staat Israël is op 29 december 2023 bij het Internationaal Gerechtshof in den Haag door Zuid-Afrika aangeklaagd voor genocide vanwege zijn onophoudelijke onbeschrijfelijke misdaden tegen de oorspronkelijke bevolking van Palestina. Meerdere landen hebben zich daarbij aangesloten.

Laten we de moed hebben Israël's ware geschiedenis te schrijven, alsook die van Winston Churchill.

² Dries van Agt: 'Een schreeuw om recht, De tragedie van het Palestijnse volk' blz. 195 en 345.

Enkele hoogtepunten van de joodse oudtestamentische 'beschaving':

Het bijbelboek EZRA: met de Rassenwetten van Jeruzalem: speciaal Ezra 9-10.

Deuteronomium 20:16-17: 'Maar uit de steden van déze volken die de Here uw God, u ten erfdeel zal geven, zult gij niets wat adem heeft in leven laten, maar gij zult ze volledig met de ban slaan, de Hethieten, de Amorieten, de Kanaänieten, de Perizzieten, de Chiwwieten, en de Jebusieten, zoals de Here uw God u geboden heeft'.

In het boek Jozua wordt deze gruwelijke genocide uitgebreid beschreven.

Deuteronomium 28:15-68: 'Maar indien gij niet luistert naar de stem van de Here, uw God,.....'

Het is duidelijk dat de priesters die de baas wilden spelen over het volk, bedoelden: 'Indien jullie niet zult doen wat wij priesters van jullie eisen'..... dan zullen de meest verschrikkelijke dingen over het joodse volk komen, en: 'Zo zal de Here er behagen in scheppen u te gronde te richten en te verdelgen.... Etc.'

Mein Kampf van Adolf Hitler is bijna normale lectuur vergeleken bij Bijbelboeken als Deuteronomium en Jozua, Erza enz. hoewel we toe moeten geven dat Hitler 'zijn klassiekers' kende. Van zijn secretaris en vriend Frank weten we dat Hitler er heilig van overtuigd was dat hij van God de opdracht had gekregen 'de joden collectief te straffen' voor het veroorzaken van twee wereldoorlogen om Palestina te kunnen roven.

Op 30 januari 1939 sprak Adolf Hitler in de Rijksdag te Berlijn zijn bekende gruwelijke bedreiging uit:

'Und wenn es dem internationalen Finanzjudentum in und ausserhalb Europa gelingen sollte die Völker noch Einmal in einen Weltkrieg zu stürzen, dann wird das Ergebnis nicht der Sieg des Judentums sein, sondern die Vernichtung der Jüdischen Rasse in Europa'.

Vertaling: 'En indien het het internationaal opererende Joodse bankwezen (bedoeld zijn vooral de Rothschildts, maar ook de in Duitsland zo actieve Warburgs) zou lukken om de volkeren nog een keer in een wereldoorlog te storten³,

³ Al vele jaren vragen wij om deze gruwelijke verklaring van Adolf Hitler in de Rijksdag serieus te nemen door er een onafhankelijk onderzoek naar in te stellen, wat de zionisten eventueel met het ontsaan van de twee Wereldoorlogen van doen kunnen hebben gehad. Waarom gebeurt dit

dan zal het resultaat niet de overwinning van het Jodendom zijn, maar de vernietiging van het Joodse ras in Europa’.

Daniël 9:11-12:

‘Ja, geheel Israël heeft uw wet overtreden en is afgeweken door niet te luisteren naar uw stem. Daarom is over ons uitgestort de met een eed bekrachtigde vloek⁴, welke geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht Gods, want wij hebben tegen Hem gezondigd. En Hij heeft de woorden bevestigd, die Hij gesproken had over ons en over onze regeerders, die ons bestuurden, door zulk een groot onheil over ons te brengen, als er nergens geweest is onder de ganse hemel, behalve in Jeruzalem’.

N.B.: Wie de bijbel, de joodse Thora, rustig en aandachtig leest, raakt geschokt door het grote aantal keren dat ‘het joodse volk’ daarin wordt beschuldigd van ontrouw en andere misdaden tegen ‘zijn god’. Er wordt in dit boek (door priesters en bijbelschrijvers) bij voortduring karaktermoord op ‘de joden’ gepleegd. In de geschiedenis van de mensheid heeft dit een zeer negatieve invloed uitgeoefend. Daarmee kan men dit joodse ‘heilige’ boekwerk het meest antisemitische geschrift ter wereld noemen.

Max Pam⁵: *“het Oude Testament is een krankzinnig misdadig boek”⁶.*

De geschiedenis van Jezus’ voorouders

wordt uitgebreid verteld door de Joodse historicus Josephus Flavius.

Van Makkabeeën I en II is/zijn de schrijver(s) onbekend. Deze twee boeken zijn voor Joden en protestanten apocrief, maar voor de R.K. Kerk deuterocanoniek. De eerste christenen waren namelijk mensen uit Jezus’ directe omgeving, en zij wisten maar al te goed dat Jezus een Hasmonese prins was geweest, ‘de laatste Koning der Joden’⁷.

niet? Daar zijn immers aanwijzingen genoeg voor, meer dan genoeg.

⁴ Amalek is de verbasterde Egyptische naam voor Abimelek, alias Mozes II resp. Milki-Mozes. Zie 1) Rolf Alexander: Abrahams familiekroniek; en 2) Appendix I in dit boek: Wie is wie in de bijbel.

⁵ Nederlands journalist en schrijver. Zie ook pagina’s 17-18.

⁶ Dagblad TROUW, dd. 3-2-2007, pag. 8 van de Verdieping: ‘Tien Geboden’, interview door Arjan Visser: ‘Het leven is volkomen zinloos’.

⁷ Zie Rolf Alexander: ‘Koning Jezus ben Jozef Maccabeüs Julius’.

Dit boek wordt opgedragen aan:

Erasmus, Giordano Bruno, Spinoza, Israël Shahak, Lenni Brenner, Hannah Arendt, Uri Avneri, Noam Chomski, Ilan Pappé, Norman Finkelstein, Paul Kriwaczek, Gideon Levi en zijn vrouwelijke collega Amira Hass van Haaretz....en vele andere Joodse en niet-Joodse klokkenluiders, en natuurlijk aan de vele Palestijnse helden; alsook aan alle slachtoffers van bijbel en talmoed.

Chaim Weizmann, in 1939 voorzitter van de Internationale Zionistische Beweging, zou, toen Adolf Hitler op 1 september 1939 Polen binnenviel om oude grenzen te herstellen, als een van de eersten Duitsland de oorlog hebben verklaard, en wel 'In naam van alle Joden ter wereld'.

Neville Chamberlain, die in 1939 premier van Groot Brittannië was, klaagde later, volgens de U.S.-ambassadeur Joseph Kennedy, de vader van president John F. en Robert Kennedy,

***'dat de Amerikanen en het internationale Jodendom hem tot de oorlog (tegen Duitsland) hadden gedwongen'*⁸.**

De Britse premier Chamberlain heeft hiermee duidelijk de woorden van Adolf Hitler bevestigd, welke deze eind januari 1939 in de Rijksdag uitsprak (zie blz. 6). En, om president Roosevelt te citeren: *'In politics nothing happens by accident. If it happens, you can bet it was planned that way'*⁹.

Noch historici, noch journalisten, noch politici lijken zich echt 'serieus' bezig te houden met de ware toedracht rond de twee Wereldoorlogen in de 20^{ste} eeuw. Want hoe kunnen b.v. 'wetenschappers' de Zionisten buiten beschouwing laten bij hun onderzoek? Dat is niet alleen onbegrijpelijk, het is onvergeeflijk. Taboes lijken alles te overheersen. Maar iemand moet het toch doen, voor het te laat is!?

⁸ John Toland: 'Adolf Hitler, Het einde van een mythe', pag. 614.

⁹ Fré Morel: 'Oorlog is misleiding en bedrog', blz. 14.

Inhoudsopgave.

Enkele hoogtepunten van de joodse oudtestamentische beschaving 6

Voorwoord: 15

Hoofdstuk 1: Valsheid in Geschrifte 23.

1.1. Paulus' Kerk, blz. 23

- Het einde van Paulus en Jakobus 23
- Paulus joodse variant van het boeddhisme 24
- Jezus als verlichte Verlichter? 25
- God heeft Christus in mij geopenbaard 27
- Gnosisinvloeden binnen de kerk 28
- 'Vier broers en . . . zussen van Jezus' 29
- De rijken zullen boeten 31
- Het Verouderde en het Nieuwe Verbond met God 35

1.2. Apocalyps 39

- Keizer Nero en Tacitus 39
- 'Valsheid in Geschrifte' 40
- Het 'Einde der Tijden, en de opstand' 44

1.3. Ketter én Kerkvader 57

- Twee breuken 57
- Marcion (ca.98 – 160 n.C.) 59
- Alexandrië in het brandpunt 61
- Paulus en Tertullianus 63
- Origines (Alexandrië ca. 185-ca. 251) 70
- Ambrosius, Hiëronymus en Augustinus 73
- Pelagius en Caelestius 77

1.4. Paulus wint op alle fronten 80

- Martelaren uit vrije wil 80
- Het Nieuwe Israël 83
- De H.Drie-eenheid en de moeder Gods 88
- Ook Jezus aangerand 91
- Paulus' Kerk aan de macht door Constantijn de Grote 93
- Staatskerk onder Theodosius de Grote 98

Hoofdstuk 2: 1000 jaar Thora-terreur 100

2.1. Christendom Staatsgodsdienst. 100

- Twee Israëls 100

- Antisemitische Thora 100
- Thora-figuren als illustere voorbeelden 104

Mozes + Ezra 104

Jozua 105

Profeet Elia 105

De koningen David, Salomo en Josia(s) 108

- Zoete wraak der priesters onder Grootinquisiteur Josia 108
 - De 'donatie van Constantijn' 112
 - De Goten 114
 - Vlucht in het christendom 116
- Christendom als Staatsgodsdienst 117
- Christenen verwoesten Rome 119
 - Keizer Justinianus 122
- De kerstening van Europa 126

2.2. Eén God, veel ellende 134

- Wat vooraf ging 134
- Mohammed en de islam 136
- De Verbanningsfabel 139
- De slavenhandel 144
- De gouden eeuwen van de islam 145
- Karel de Grote, Rooms keizer 149
- "Het is niet goed, dat de mens alleen zij" (Genesis 2:18) 153
 - Het bijbelboek Jozua 155
 - De kruistochten 156
- Maimonides (1135-1204) en de Talmoed 159
 - Bijbel en Inquisitie 164
- Van bisschoppelijke naar pauselijke Inquisitie 167
 - Stinkende brandstapels 172
 - Geheim en anoniem 175
- Tweede of 'Moderne' Inquisitie 181
 - De Reformatie 183
 - Zuiverheid van het bloed 186
 - Contrareformatie 187
- Galileo Galilei & Giordano Bruno 192
 - Savonarola 195
 - Recapitulatie 1 196
 - Enkele belangrijke data 198

2.3. "Een tovenaars zult gij niet in leven laten", Ex.22:18 199

- Verworpen en dood 199
- Van Paradijsslang tot Augustinusfobie 200

- 'Heilige-boeken-werk' 207
- Heksensabbat 210
- 'Goddelijke' massamoord 216
- Nabeschouwing 221

Hoofdstuk 3: Wat heilige boeken kunnen aanrichten.

3.1. Terughoudende christenen. 223

- De Holocaust beloofd 223
- Pogingen tot reddende bekering 226
- Antisemitisme 227
- Rome's invloed en macht ten top 231
- Mythen en legendes? 233

3.2. "Niet in ons midden" (Jozua 9) 238

- Rente en Heersen 238
- Verbanning uit Spanje & Portugal 240
- Maarten Luther (1483-1546) 245
- Getto's 248
- Licht ná de Duistere Middeleeuwen? 253

3.3. Van Marx naar Hitler 255

- Reinheidscultuur 255
- De Heilige Graal en de Heilige Speer 259
- Het "Wie-is-Jood-vraagstuk" 262
- Moedertje Maria in de strijd geworpen 268

Hoofdstuk 4: "Een Grote Oorlog nodig" 271

4.1. Een fatale uitspraak. 271

- Moses Mendelssohn en M.Amschel Rothschild. 271
- De Dreyfussaffaire 277
- Theodor Herzl 279
- Een reis naar Palestina en Turkije 286
- Chaim Weizmann 290
- Met Ententes alles dichtspijkeren 292
- De Protocollen van de Wijzen van Zion 295
- Woodrow Wilson en de Fed 298
- Wereldoorlog I 305
- 100 jaren later 314

4.2. Schijnbare hoofdrolspelers 318

- Winston Churchill (1874-1965) 318
- Adolf Hitler (1889-1945) 323

- Wenen en München 326
- Nogmaals Wereldoorlog I 329

4.3. Een 'Selffulfilling Prophecy'! 332

- Gelijk eens Paulus 332
- 'Overal' Joden! 334
- Hitlers 'roeping' 336
- Hitler schrijft 337
- Luthers stellingen en Hitlers 'Opdracht' 339
- Adolfs afkomsttrauma 345
- De Macht 349
- Het concordaat met het Vaticaan 351
- Nogmaals Winston Churchill 354
- Inmiddels in Palestina 360
- Over homo's en verminkten 362
- Palestina of Madegaskar 366
- Voorbestemd Gods vonnis uit te voeren? 371
- Hitler's misrekening 374
- "Te gronde richten en verdelgen" (Deut.) 376

4.4. De bijbel als draaiboek 386

- Goud in Jericho en Goud in Auschwitz 386
- Maar wat, als....? 391
- Joden en Ariërs, twee verzonnen 'Rassen' 395
- Amalekieten in Israël..... 400

Yad Vashem omdopen in 'Het Bijbelmuseum' 409

Auschwitz herbenoemen tot 'New Jericho' 409

4.5. RECAPITULATIE 2 (In Repetitione Salus) 410

Onderzoek gewenst 410

- Dollar-geldstelsel in particuliere, dus ook in joodse handen 415
- Wereldoorlog I 417
- Vera en Chaïm Weizmann 418
- Wereldoorlog II 420.

APPENDIX – I:	Wie is wie in de bijbel?	426
APPENDIX – II:	De bijbel is een gevaarlijk boek.	428
APPENDIX – III:	Wie waren de Amalekieten?	434
APPENDIX – IV:	Koning Jezus, zoon van God en van de Moedermaagd Maria.	436
APPENDIX – V:	Zionisme en vernietiging .	442

LITERATUURLIJST 447

Voorwoord

Een poging tot geschiedschrijving over 'het Woord van God'.

Max Müller (Dessau 1823 – Oxford 1900) beweerde eens: “De ware geschiedenis van de Mensheid is de geschiedenis van zijn Religies”. Het is een vreemde gedachte, als je niet in een God gelooft. Toch kennen de meeste, zo niet vrijwel alle culturen vele Goden. Waarom heeft de mens daar kennelijk zoveel behoefte aan? In de loop van de evolutie is de mens steeds intelligenter geworden en bewuster van zijn (eindig) bestaan op deze vaak onzekere planeet. “Wat doen we hier? En hoe raakten we hier verzeild?” Voor velen zijn dit wezenlijke vragen. Sommigen ontwikkelen daar diepzinnige gedachten over, zoals b.v. Baruch Spinoza, maar de meeste mensen zijn in de praktijk afhankelijk van ‘leiders’ en via hen van hun ouders die voor ‘de opvoeding’ zorgen. Religieuze leiders blijken veel macht te hebben. En in een wereld met veel of in elk geval meerdere Goden, is dat vaak al moeilijk genoeg. Maar als er slechts één God wordt aanvaard, dan is men verder van huis. Of, zoals Sigmund Freud het formuleerde: ***“met het geloof aan één enkele God werd, zoals onvermijdelijk, de religieuze onverdraagzaamheid geboren”.***

Dit monotheïsme ontstond in de 18^{de} Egyptische Dynastie, toen de Godkoning farao Echnaton besloot om alle Goden af te schaffen behalve zijn eigen vader, de Zonnegod Aton. Daarmee stortte hij de meeste priesterfamilies, waar de economie in feite om draaide, in armoede. Egypte werd een chaos en haatte hem en al zijn volgelingen, die hij al dan niet gedwongen om zich heen verzamelde in een speciaal daarvoor gebouwde stad Achetaton (nu Amarna geheten). Voor de bouw van deze stad waren veel kunstenaars en handwerklieden nodig, en zo groeide de stad. De farao beschermde zijn vazallen in Syrië en Libanon niet langer tegen de oprukkende Hettieten, zodat deze in hun schepen zijn Aton-stad in Egypte kwamen bevolken. En terwijl de rest van Egypte kreunde onder Echnatons beleid, baadde de elite van Achetaton in weelde. Zij waren ‘de Uitverkorenen van Aton’.

Lang kon dit uiteraard niet duren. Bij de dood van de farao werd al vrij snel het roer omgegooid. De inwoners van Achetaton, voor het merendeel volledig onschuldig, werden in de woestijnoase Heb van de God Re ten Westen van Thebe gevangen gezet. Echnatons zoon Toetanchamon werd als kind echter door machtige familieleden in het leger en het strijdwagenpark (voorlopig nog) op de faraotroon gezet. Maar toen de jongen een aantal jaren later besloot om de vrienden uit zijn jonge jaren met al hun medewerkers en horigen vrij te laten om zich in Kanaän te vestigen, werd hij vermoord.

Als nieuwe naam kozen de bannelingen ‘Hebreeën’, het Volk van Heb van Re. Egypte heette destijds Mis-Re, de Landen van Re. De Hebreeën noemde hun nieuwe gebied in

Kanaän Jis-Re-El, het Land van Re-El: El, de Hoofdgod van Syrië, werd gelijk gesteld aan Re.

Stel u nu eens voor hoe dit gebeuren ‘de geschiedenis’ inging. Egypte had hen als ketters dood verklaard, en hun namen mochten nooit meer worden vermeld. Daarom vinden we in de Egyptische geschiedenis helemaal niets over een Uittocht van ‘een uitverkoren volk’. De naaste medewerkers van Echnaton evenwel waren de zonen en neven van de elite van het land tijdens die 18^{de} dynastie. Plotseling waren zij alles kwijt: hun status en bezittingen. Voor Egypte waren zij voor eeuwig dood. En zij werden verbannen naar het verachte buitenland. Het was om gek van te worden. Dit noemt Freud ‘het jeugdtrauma van het volk’. Wat zouden zij de geschiedenis gaan vertellen over hun belevenissen? In de eerste bijbelboeken vinden we een slap aftreksel van de geschiedenis van hun voorouders. Freud begreep al dat die glorieus was geweest. Tegenwoordig weten we dat de 18^{de} dynastie de indrukwekkendste en rijkste was uit de hele Egyptische geschiedenis. Van geen enkele familie weten we zoveel details als juist van die van Abraham, een van oorsprong buitenlandse prins, die wij geïdentificeerd hebben als farao Thoetmazes I. Later wilde men natuurlijk niet weten dat Abraham of wie dan ook van hun leiders farao was geweest van dat gehate Egypte. Dus veranderde men dat in “Abraham was dicht bij de farao geweest”. De overige verhalen van de bijbel vindt men met passen en meten voor een groot deel ook terug in Egypte, maar in de bijbel zijn ze aangepast aan de behoefte. De grootste fout werd daarbij gemaakt met het zeer klein aantal generaties tussen Abraham en Mozes, de man van de Uittocht. De grote aanwas van de bevolking in zo korte tijd is volstrekt ongeloofwaardig.

Toen men eeuwen later de bijbel ging samenstellen, het boek van de geschiedenis van ‘het Volk’, verzamelde men alle verhalen die er in de landen de ronde deden. En het resultaat was ernaar. Maar gelukkig kunnen we heel wat reconstrueren aan de hand van veel informatie uit Egyptische graven in o.a. Thebe, Amarna en Sakkara, uit gevonden papyri, Joodse vertellingen, en last but not least uit het archief van Achetaton, dat inmiddels is gevonden onder het hete woestijnzand van zo’n 3000 jaar. Ik heb dit uitgebreid vastgelegd in ‘Abrahams familiechroniek, de bijbel herschreven deel 1, ISBN-nr. 9789402133158, en het vervolg in ‘Koning Jezus ben Jozef Maccabeüs Julius, de bijbel herschreven deel 2. ISBN-nr. 9789402174236.

Zoals archeologen en deskundigen van andere disciplines inmiddels hebben vastgesteld, is er bij de Exodus door de Hebreëen geen volkerenmoord gepleegd. Dat zouden de Egyptische priesters van Amon en andere grote Goden ook niet hebben toegestaan. De belangrijkste reden voor die latere moordverhalen moet de wens van enkele monotheïstische priesters zijn geweest om over alle volken van het land te kunnen heersen. En daarvoor moesten die er allemaal van overtuigd

worden dat zij afstamden van de Hebreeën uit Egypte; dat zij dus allen behoorden tot het uitverkoren volk van die Ene God van de priesters, aan wie zij gehoorzaamheid verschuldigd waren. Want de oude volken in Kanaän waren immers dood!

Maar die volkeren hadden allemaal hun eigen geliefde Goden en Godinnen, en zij wilden dus niet luisteren naar die priesters. De dwang die eeuwenlang is uitgeoefend, heeft de bijbel bijzonder ontsierd. Voortdurend wordt er karaktermoord gepleegd op de arme volken van Palestina door leiders die hen hun eigen monotheïsme door de strot wilden duwen. Het maakt van de Thora (Oude Testament) het meest antisemitische boek, dat ik mij kan voorstellen.

Rond 950 v.C. moet er een natuurramp hebben plaats gevonden, welke de Zeevolken naar Kanaän bracht, dat daarna Palestina ging heten. Hoewel koning David van mij best een herdertje uit Bethlehem geweest mag zijn, wijst alles erop dat deze roodharige mannetjesputter de leider van die Zeevolken was, die met zijn Filistijnen en Hettieten Jeruzalem veroverde en het hele land verenigde. In deze nieuwe hoofdstad vestigden zich ook een aantal monotheïstische Aton-priesters, die al spoedig in conflict kwamen met priesters van de Hoofdgod van Jeruzalem en omstreken, Jahoe(-Ah) de Maan. Reeds na koning Salomons dood viel het Rijk dan ook uiteen in een zuidelijk Juda en een noordelijk Israël (Jisreël). En pas tijdens de Ballingschappen in de Assyrisch-Babylonische steden, en nog wel onder Perzisch toezicht en beheer, kwamen de twee priester groepen eindelijk tot een 'Egyptisch compromis': hun Goden gingen samen een Eenheid vormen. Geschreven zou worden: JHWH (Jahoe-Ah), maar uitgesproken moest het Adonai (Aton) zijn. Na de Ballingschappen concentreerde de macht zich in Jeruzalem, van waaruit het hele land in fasen 'bekeerd' zou worden tot het monotheïsme. De priester Ezra nam daarbij direct in het begin wel heel drastische maatregelen, waarvan de meest ingrijpende de leefregels waren, die men op grond van het bijbelboek Ezra 'De Rassenwetten van Jeruzalem' zou kunnen noemen, eigenlijk een eerste versie van 'de Rassenwetten van Nürnberg'. En die werkten, helaas! Het volk moest gehoorzamen, en kreeg als compensatie 'heilig zaad', dat niet vermengd mocht worden met dat van niet-Joden.

Een van de weinigen, die ik ken in Nederland, die openlijk glasharde kritiek durfde te hebben op de bijbel, is de Amsterdamse literair criticus en schrijver van vaderszijde van Joodse afkomst, Max Pam, wiens grootvader, Mozes Pam, tijdens de Tweede Wereldoorlog in de ovens van de laatste katholieke Grootinquisiteur Adolf Hitler, op bijbelse wijze verdween.

Naar aanleiding van een van de 10 Geboden, 'Gij zult de Naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken', gaf hij het volgende als zijn stellige overtuiging¹⁰:

¹⁰ Dagblad TROUW, dd. 3-2-2007, pag. 8 van de Verdieping: 'Tien Geboden', interview door Arjan

*'Ik wil best beleefd zijn, maar het moet ook niet overdreven worden. Een provocatie op zijn tijd kan heel erg nuttig zijn. Neem deze tien geboden. Je kunt wel allerlei vrome dingen zeggen over andermans vrouw die je niet zou mogen begeren, maar ik kan net zo gemakkelijk uitleggen dat **het Oude Testament een krankzinnig misdadig boek** is of –wat waarschijnlijk als een nóg grotere provocatie wordt op gevat- aantonen hoe slecht God eigenlijk is. Dat vind ik zo wonderlijk: hoe gelovigen de neiging hebben dingen te geloven die pertinent slecht zijn en –nog verrassender- toch als goede mensen door het leven kunnen gaan. Dat is toch schizofreen? Ik ben ervan overtuigd dat moraal eigenlijk niets met religie te maken heeft. De christelijke moraal zoals die nu bestaat, lijkt werkelijk in niets op wat er in de bijbel staat. In Lucas zegt Christus gewoon: 'Mijn vijanden die niet gewild hebben dat ik koning over ze ben, breng ze hier en sla ze dood.' Die tekst wordt nooit geciteerd¹¹. En wat denk je van Mozes die de berg afkomt en meteen een opdracht tot genocide geeft? Iedereen die God niet wil volgen, moet uitgeroeid worden. Dan komt er nog iemand vragen: 'Eh, Mozes, en de baby's?' Ja, de baby's ook! Een bijzonder onplezierige man, die Mozes. Hij zou in deze tijd door elk tribunaal schuldig worden bevonden, en toch willen veel christenen het doen voorkomen dat Mozes, met zijn tien geboden, de kern van de westerse beschaving is. Dat is gewoon onzin....'.*

Het is werkelijk verbazingwekkend dat men tot op de dag van vandaag geen partij kiest voor de geterroriseerde volken van Palestina, maar voor de bijbeltirannen en deze nog eert als 'Profeten Israëls' ook. Velen van hen hebben gruwelijke misdrijven gepleegd. In mijn bijdrage in de Vrijdenker van maart 2016 'De bijbel is een gevaarlijk boek' (zie Appendix II) heb ik trachten uit te leggen wat voor gruwelijke gevolgen dat later in Europa opleverde.

In latere eeuwen greep in Palestina een zekere priesterfamilie, die der Hasmoneeën, de macht. Hun koningen veroverden uiteindelijk het hele land en dwongen iedereen tot 'de Joodse religie', hetgeen uiteraard niet geheel zonder invloed bleef op deze godsdienst zelf.

Tijdens de Romeinse tijd kwam hier de 'Herodiaanse familie' (uit Edom!!) bij. Jezus, een kleinzoon van de laatste Hasmoneeze koning, Mattathias-Antigonos¹², werd als troonpretendent naar voren geschoven. Maar door familie-intriges van

Visser: 'Het leven is volkomen zinloos'.

¹¹ Jezus spreekt in deze passage weliswaar in een zgn. Gelijkenis, maar het is duidelijk dat hij het over zichzelf heeft.

¹² Wie niet zo snel kan wennen aan dit idee, mag best blijven geloven dat Jezus een arme timmermanszoon was. Voor het verloop van de geschiedenis maakt dat niets uit, want het was Paulus die zijn 'Nieuwe Israël', het christendom, stichtte. Vanuit de evangeliën weten we niets met zekerheid over Jezus. Deze oude Joodse bronnen lijken mij nog het minst onbetrouwbaar. Zie voor deze bronnen Voetnoot 13 hieronder.

o.a. de zijde van de Herodiaanse tak, werd hij verraden en als opstandeling door de Romeinse prefect Pontius Pilatus gekruisigd.

Volgens de talmoed¹³ was Jezus “dicht bij het Koninkrijk, dat is in rangorde van opvolging”. Dat betekent niet meer of minder dan dat Jezus binnen het complexe geheel van de Makkabees-Herodiaanse Koninklijke familie van destijds een zeer vooraanstaande positie innam. Hij stond op grond van zijn afstammingsrechten dicht bij de troon. Dat houdt in dat hij een prinselijke opvoeding moet hebben genoten, evenals zijn vier broers en (minstens twee) zussen. Dat verklaart tevens, dat Andreas en Philippus, die wij geïdentificeerd hebben als de Griekse namen van Jezus’ broers Jakobus en Jozef, vloeiend Grieks spraken, zoals we weten uit de bijbel. En daarmee is dan ook meteen het probleem opgelost, dat ‘de brief van deze Jakobus’ in ‘veel te goed Grieks is geschreven’.

Wellicht kunnen deze ontdekkingen zelfs bijdragen aan de beoordeling van een in 1980 in Talpiot, een voorstad van Jeruzalem, uitgegraven tombe met tien kalkstenen beenderkisten uit de eerste eeuw van onze jaartelling. Daar werden zes inscripties aangetroffen met namen die hetzelfde waren of sterk leken op die van Jezus’ familie, zoals Jesua zoon van Jozef, Maria, Mariamene e Mara, Matteüs, Jofa, Judah zoon van Jesua. Een van de problemen tot nu toe was steeds, dat Jezus’ familie te arm zou zijn geweest voor zo’n rijkeluisgraf. Maar deze Koninklijke familie was destijds, mede door de erfenis van koning Herodes de Grote, welvarend. En ze woonde niet in Nazareth, maar in Jeruzalem.

De talmoed vermeldt verder dat Jezus’ moeder afstamde van vorsten en heersers. Wel, de enigen die daarvoor in aanmerking komen, zijn de Makkabeeën (ook Maccabeeën geschreven), een Hasmonese familie die al vele generaties (tot Herodes de Grote) aan de macht was.

Maar waarom wisten de talmoedschrijvers dat wel en de evangelisten niet? Volgens onze analyse waren deze laatsten daar zeer wel van op de hoogte. Maar na de kruisiging van Jezus gingen zijn verwanten hals over kop ondergronds, doodsbenuwd voor de gruwelijke wraak van Rome, dat de gewoonte had om ook de rest van de directe familie van een opstandeling uit te roeien. Zo werd Jezus plotseling ‘arm, en zijn broers en neven vissers en andere eenvoudige lieden’. Hoe

¹³ “.....Commentatoren spreken over Jeshu-ha-Notzri (dit is Jezus) met verwijzing naar het goddeloze koninkrijk Edom, aangezien dat zijn land was....

Hij werd opgehangen op de vooravond van het Paasfeest.....Hij was dichtbij het Koninkrijk dat is in rangorde van opvolging.

Balaam de Gebrekkige (dit is Jezus) was drieëndertig jaar, toen Pontius de Rover (d.i. Pontius Pilatus) hem doodde.....Ze zeggen dat zijn moeder afstamde van vorsten en heersers, maar verkeerde onder timmerlieden.”

Lexicon Talmudicum, sub ‘Abanarbel’ en
Talmud Babli Sanhedri 106b, 43a, 51a.

goed zij daarin geslaagd zijn, lezen we in de evangeliën van Markus, Mattheüs, Lukas en Johannes.

Maar er speelde ook nog iets heel anders mee: volgens de Schrift moest 'de Messias' een afstammeling van koning David zijn. Toen Jezus plotseling gedood was, moest men in een heel andere richting gaan denken. Het koningschap op aarde zat er niet meer in, maar het Messiasschap vanuit de hemel was een alternatief: 'Het Koninkrijk Gods'.

Maar liefst twee evangelisten verzonnen voor Jezus een afstamming van koning David, al zijn deze totaal verschillend. De geslachtslijsten van Jezus zijn te vinden in Mattheüs (ook Matteüs geschreven) 1:1-17 en in Lucas 3:23-38. De lijsten zijn identiek tussen Abraham en David, maar vanaf dat punt verschillen zij radicaal. Volgens Mattheüs waren er 28 generaties tussen David en Jezus, volgens Lucas 43. Een aanvullend theologisch probleem is dat er wordt beweerd dat Jezus ter wereld kwam door een maagdelijke geboorte; hierdoor zou Jozef niet de biologische vader zijn en dus zijn voorouders irrelevant voor Jezus. De voorouders van Maria zouden om dynastieke redenen belangrijk kunnen zijn, maar Maria wordt in de evangeliën slechts genoemd als de "vrouw van" Jozef. Ook hier speelde angst voor de Romeinse wraak.

Blijft de vraag waarom een Koninklijke Hoogheid als Maria (zij kan volgens de bekende stambomen slechts de dochter zijn geweest van de laatste Hasmoneeze koning Mattathias Antigonus; er is geen alternatief, zoals ook Robert Graves concludeerde), zou "verkeren onder timmerlieden". Wel, Makkabeeër was een geuzennaam voor Judas de Makkabeeër, welke na hem overging op alle familieleden. De naam heeft met hamer te maken, een timmermanshamer naar men zegt. De schrijver van de talmoed moet later hebben aangenomen, dat Makkabeeërs 'timmerlieden' waren.

Verder verwijst de talmoed in verband met Jezus naar "het goddeloze Edom, aangezien dat zijn land was". Dit impliceert dat Jezus niet slechts Hasmonees bloed had, maar tevens Herodiaans.

Edom (of Idumea) was eerder al in 129 v.C. veroverd door de Makkabeese koning Johannes Hyrkanus. Deze dwong de niet-Joodse bevolking zich te laten besnijden en toe te treden tot het Jodendom. Vanaf toen waren Jezus' voorouders van vaderszijde ook allemaal Joods, maar indien dat zo uitkwam, werd dat door fanatieke Joden niet helemaal geaccepteerd. Dat zal te maken hebben gehad met het feit dat koning Herodes de Grote met behulp van Rome een einde had gemaakt aan de heerschappij der Hasmoneeën (Makkabeeën). En doordat Herodes' vader Antipater (uit Edom) destijds Julius Caesar buitengewoon van dienst was geweest, mochten hij en zijn nakomelingen de naam Julius dragen. Naast Makkabeeër was Jezus dan ook een Julius, met het Romeinse burgerrecht.

Paulus heeft Jezus nooit persoonlijk ontmoet, maar hij kende de familiegeschiedenis via zijn reisgezel Markus-Johannes, de zoon van Simon-Petrus. Daarom heeft Paulus zich, ook uit angst voor de Romeinen, nooit uitgelaten over de levende Jezus. Hij heeft de gestorven Jezus, die aan hem verschenen zou zijn, gebruikt om zijn nieuwe semi-boeddhistische levensvisie te etaleren in zijn persoonlijke Verlossingsleer. En daarmee ontstond er een nieuwe religie: het christendom.

Door massale bekeringen kwamen er steeds meer Joden en christenen in Europa en Noord Afrika. En zo ontstonden er twee Israëls, waarvan er één al spoedig de kleinste was en onder de macht van het grotere veel heeft moeten lijden, vooral door toedoen van hun eigen joodse leiders met hun giftig-racistische 'heilige boeken'. Hun treurige geschiedenis is uiteindelijk geculmineerd in de Holocaust en de vernietiging van Palestina. En bij deze laatste bijbelse tragedie is er ook geen enkel vooruitzicht op een goede afloop. Weer zijn het, zoals meestal in de geschiedenis, slechts enkele leiders die het lot voor zeer velen bepalen. Als de zionistische leiders vanaf vooral de stichting van Israël niet zo fanatiek het oude plan gevolgd hadden om een exclusief Joodse staat te creëren, zo Joods als Engeland Engels is (Chaim Weizmann) of als Frankrijk Frans is (Moshe Dayan), dan was het probleem al lang opgelost geweest. De meeste Joden wilden vanaf het begin gewoon in vrede leven, maar hun leiders hebben dat allemaal gesaboteerd door de Palestijnen 'gek' te maken en de Joden steeds meer vrees in te boezemen. Uiteraard hebben christenzionisten ook een kwalijke rol gespeeld. Zij komen later in dit boek ter sprake.

Ik begon deze studie toen ik nog zeer jong was, in eerste instantie om te begrijpen hoe zoiets afzichtelijks als 'Auschwitz' had kunnen plaats vinden in 'de beschaafde wereld' waarin ik opgroeide. Maar gaandeweg begon ik steeds duidelijker in te zien wat er echt gaande is in deze wereld. En zo is mijn focus meer verlegd naar: hoe voorkom je de volgende tragedie. Shlomo Sand, een inmiddels wereldbekende Joods-Israëlische historicus toonde aan¹⁴ dat de huidige Palestijnen voornamelijk afstammelingen zijn van de Joden in Palestina ten tijde van de Hasmoneeën en Romeinen. Eerst werden zij door de Byzantijnen tot het christendom 'bekeerd', en later ging het merendeel over tot de islam. Rome had nooit een politiek om volkeren te verplaatsen. Het is een bizarre loop van de geschiedenis dat 'die oude Joden' nu uit hun land worden verdreven en voortdurend met de dood bedreigd door zionistische 'nieuwe Joden', hoofdzakelijk afstammelingen (volgens Shlomo Sand) van proselieten, én door zionistische christenen die er weer hun eigen griezelige agenda op na houden.

¹⁴ Shlomo Sand: 'The invention of the Jewish people'.

Ik ben er inmiddels diep van overtuigd geraakt, dat het monotheïsme met al zijn verschrikkingen uit verleden, heden (en toekomst) slechts effectief bestreden kan worden door de historische feiten bloot te leggen.

HOOFDSTUK 1:

‘Valsheid in Geschrifte’

1.1 Paulus Kerk.

Het einde van Paulus en Jakobus.

Terwijl Paulus en Jezus' broer Jakobus bijna op leven en dood vchten om de erfenis der Hasmoneeën, ging in Palestina ondergronds de opstand der Zeloten tegen de Romeinse bezetting voort; voorlopig nog in het geniep. Voor hen was Jezus Maccabeüs een gesloten hoofdstuk, een mislukt avontuur. Zij peinsden er niet over zich in het riet te laten sturen met een zoethoudertje, de belofte dat hij terug zou komen. Zij wilden actie en macht. En veel geestelijke leiders van het land stonden nu achter hén.

Na de dood van koning Agrippa I in 44 n.C. had keizer Claudius geoordeeld dat diens 17-jarige zoon Agrippa II nog te jong was om zijn vaders koninkrijk over te nemen. Dat kwam nu weer rechtstreeks onder Romeins bestuur. Maar zes jaar later benoemde de keizer Agrippa II, die net als zijn vader zijn jeugd aan het keizerlijke hof te Rome had doorgebracht, alvast tot koning van Chalcis, een gebied in het huidige Libanon, dat later werd verruild voor delen van Galilea en Perea. Toen Paulus bij de breuk met Jakobus in Jeruzalem rond het jaar 58 n.C. een volksoproer had veroorzaakt, kreeg hij in eerste instantie te maken met de Romeinse gouverneurs Antonius Felix en daarna met Porcius Festus. Omdat Agrippa II zich toen toevallig in Caesarea ophield, wilde hij Paulus ook wel eens horen (Hdn.25:22). Na het gesprek was Agrippa van mening dat men Paulus maar zijn gang moest laten gaan. Hij was het eens met Festus, dat Paulus zelfs geen gevangenisstraf verdiende, laat staan de doodstraf zoals zijn vijanden eisten. Maar Paulus had zich toen al beroepen op de keizer, zodat hij voor een definitief oordeel naar Rome moest. Van Jakobus, die Paulus het liefst gestenigd had gezien, is slechts één brief bekend, geschreven in uitstekend Grieks, zoals men van iemand van zijn afkomst mocht verwachten. Hij schreef die aan de zogenaamde twaalf (Joodse) stammen in de verstrooiing (diaspora). In de brief wordt de Joodse traditie fel verdedigd tegen de manier van geloofsverkondiging van Paulus, met diens radicale boodschap.

Paulus' beroep op de keizer schijnt hem tenslotte noodlottig te zijn geworden. Na een schipbreuk bij Kreta, die hem nog naar Malta zou hebben gebracht, arriveerde hij toch, zij het met enige vertraging in Rome. Aanvankelijk kon hij daar onder niet al te zwaar huisarrest nog werken en preken, dankzij de hulp van zijn trouwe medewerkers zoals Marcus en Lucas, 'de geliefde geneesheer' (Kol.4:14). Vanuit Rome zou hij ook nog enkele brieven hebben geschreven. Precieze details zijn evenwel niet bekend. In Rome was inmiddels keizer Nero aan de macht. Deze had vóór Paulus' aankomst waarschijnlijk nog nooit gehoord over een nieuwe Joodse sekte, die zich 'christenen' noemde. Maar hij begreep al gauw, dat deze mensen zeer gehaat werden door de 'echte Joden' in het onrustige Palestina. Wellicht om die Joden te paaien greep hij in het jaar 64 de grote stadsbrand van Rome aan om de volgelingen van Paulus daarvan de schuld te geven en deze sekte te gaan vervolgen.

Bij een ontmoeting van Paulus met de leiders van de Joodse gemeenschap was hem al snel duidelijk geworden, dat de scheidslijn tussen Joodse en niet-Joodse christenen ook in Rome al was getrokken. Zijn vijanden in Judea hadden blijkbaar niet stil gezeten. Over hoe en wanneer Paulus tenslotte aan zijn eind is gekomen, bestaan allerlei verschillende opvattingen. Omdat daar geen duidelijkheid over te krijgen valt, laten we dit verder rusten. Vrijwel zeker is dat hij Jakobus-Andreas niet heeft overleefd, want men neemt aan dat hij ergens tussen 64 en 67 n.C. de dood vond, waarschijnlijk door toedoen van keizer Nero. Zijn werk werd voortgezet door zijn medewerkers in vele steden van het Romeinse Rijk, waar

Paulus' Joodse variant van het boeddhisme

al spoedig een grote massa volgelingen op de been bracht. In de loop van de geschiedenis is men weldra Petrus, wiens levenseinde –al dan niet in Rome- ook al in duisternis is gehuld, gaan aanwijzen als de eerste paus. Dat geschiedde naar aanleiding van het feit dat hij een van de twaalf 'apostelen' was en op grond van een paar teksten in de evangeliën, die ofwel op gezag van Paulus ofwel op initiatief van Petrus' zoon, de eerste evangelist, werden vermeld. Bij het ontstaan van het christendom heeft Petrus evenwel slechts een erg marginale rol gespeeld. En als er iemand recht zou hebben op de titel 'eerste paus', dan is het toch wel de stichter zelf: Paulus uit Tarsus.

Volgens Josephus Flavius zou Paulus' tegenhanger, Jezus' broer Jakobus, in het jaar 70 n.C. te Jeruzalem zijn gestorven, blijkbaar als 'martelaar'. Dat was ook het jaar, waarin de tempel van Herodes de Grote werd verwoest, als gevolg van de activiteiten van opstandelingen. Het Joodse christendom (de Ebionieten) van Jezus' familie werd toen uit Jeruzalem verdreven, maar het bleef elders nog een paar generaties voortleven, totdat het tenslotte roemloos in het niets verdween.

‘Koning Agrippa II en andere prominente Joden hadden in 66 n.C., toen de opstand begon¹⁵, wijselijk de kant van Rome gekozen. Toen de opstand was onderdrukt, werd Agrippa beloond met gebiedsuitbreiding. Tot zijn dood in 93 n.C. bleef hij koning, maar de laatste twintig jaar gaf hij er de voorkeur aan om in Rome te blijven wonen. Toen hij tenslotte ongehuwd en kinderloos stierf, eindigde daarmee de dynastie van Herodes en die der Makkabeeën.

Jezus als verlichte Verlichter?

Het bijvoeglijk naamwoord ‘gnostisch’ is nog niet eerder gebezigd. Het is dus zaak om hier nu eerst in het kort toe te lichten, wat dat inhoudt. En daarvoor moeten we weer naar India, want door de contacten heen en weer, die er waren ontstaan na de tochten van Alexander de Grote, ontwikkelde zich in het Nabije Oosten een nieuw soort religie in allerlei varianten, welke we kennen als ‘gnosis’ (gnostiek of gnosticisme), een woord dat afgeleid is van het Griekse ‘Gnoosis’, dat ‘kennis, ‘inzicht’ betekent.

Het hindoeïsme leert dat, in diepste wezen, elk mens een vonk in zich bergt van het (enig) Goddelijke, en daarmee dus een eenheid vormt. Dit principe werd in het Middellands Zeegebied in de gnosis overgenomen. Maar helaas sleepte men daar dan weer het zogenaamde ‘Perzisch dualisme’ bij. En zo werd de mens een wezen van materie, waarin die ‘goddelijke vonk’ zat opgesloten. Maar daar bleef het niet bij. Dit idee werd geëxtrapoleerd tot het hele universum. En het weinig fraaie resultaat zag er als volgt uit: er waren twee Goden. Allereerst was daar een God die Geest was en goed. En die had de geestenwereld ‘uitgestraald’; d.z.w. dat alle mensen (en andere levende wezens) een uitgestraald deel van deze Vadergod waren. Maar er was nog een tweede God, en die had de materiële wereld voortgebracht. En van die materie had hij o.a. ook mensen gemaakt, waarin hij de uitgestraalde delen van de geestelijke God had weten te vangen. De mens bestond dus uit een geest, een ziel, een goddelijke vonk, die opgesloten zat in een slecht lichaam van de Scheppergod van de materiële wereld. De Joodse Scheppergod werd meestal aangewezen als deze laatste Godheid. En mede op grond van de verschrikkelijke dingen die er in de thora staan, was deze God uiteraard ook slecht. Maar er was meer. Het boeddhisme zocht de verlichting, een toestand van onthechting die een eind maakte aan de kringloop van geboortes, sterven en wedergeboortes van een mens. Deze reïncarnatie werd niet overgenomen door de gnosis, maar wel het min of meer afwijzen van een aangenaam bestaan als mens op deze aarde. Het is een ontkenning van de realiteit in de Kosmos. Onthouding van voedsel en seks werd voor velen een ideaal, waarin zich heel wat kluizenaars in de woestijnen probeerden te specialiseren.

¹⁵ Zie Josephus Flavius: ‘De Joodse Oorlog’.

Ieder mens kon uit zichzelf tot inzicht, tot kennis komen, en zo rechtstreeks contact hebben met de goede God, waarvan hij een deel was. Daar had hij dus geen leider of bemiddelaar in de persoon van een priester bij nodig. En dit is een van de belangrijkste redenen geweest, dat de kerk de gnosis afwees, en deze beweging tot ketterij verklaarde. De kerkleiders wilden de baas zijn over de gelovigen, en heersen over de volken.

De verrijzenis van het lichaam was in strijd met de gnosis, want totaal ongewenst. En dit was een tweede belangrijk argument om deze concurrerende religie te bestrijden, hoewel het christendom zeer sterk beïnvloed is door de gnosis, b.v. met de ziekelijke ideeën van de zondigheid van het lichaam en de seksualiteit. De achterliggende gedachte hiervan is namelijk: niet de goede God heeft deze boze zaken geschapen, maar de slechte God!

In het begin van onze jaartelling moeten er, naast de later in 180 n.C. door Irenaeus, bisschop van Lyon, goedgekeurde vier evangeliën (vier omdat er ook vier windstreken waren), een veel groter aantal gnostische evangeliën hebben gecirculeerd¹⁶. Enkele zijn er gevonden in Nag Hammadi in Egypte. Een ander, het 'evangelie volgens Judas' werd eveneens in Egypte aangetroffen. Daarin speelt deze ongelukkige apostel niet de gebruikelijke verradersrol, maar is hij juist de grote held.

Dit wetend zou men geneigd zijn te denken: ja, logisch! Volgens de leringen van Paulus moest Jezus sterven, en als offerdier het leven geven om de mensheid te verlossen van zonden en dood. Dus wie dit kon en wilde regelen, zoals Judas, heeft mede de mensheid gered. Maar neen, zo eenvoudig is een gnostisch evangelie niet. De redenering daarin gaat namelijk helemaal niet over het verlossen van alle mensen, maar over het bevrijden van de goede geest van Jezus uit zijn slechte lichaam. Jezus wilde gewoon zijn lichaam kwijt. Hij had natuurlijk van een hoge rots kunnen springen en zich te pletter werpen, maar hij verkoos een andere methode, een manier waar hij heel veel andere mensen bij betrok, helaas! Hij vroeg Judas om hem te verraden, zodat zijn materiële lijf, het omhulsel van zijn ziel, de gevangenis van zijn goddelijke vonk, kon sterven. En zeer tegen zijn zin in doet die goede sul van een Judas het tenslotte dan maar. En hij wordt daarvoor geprezen, door Jezus en door de gnostici. In deze context willen we erop wijzen, dat de gnostische negatieve invloeden over de slechtheid van de materie en de onwenselijkheid van het bestaan van het menselijk lichaam, zoals geschapen door 'de Duivelgod', in hoge mate het verlangen naar martelaarschap van de eerste christenen hebben gevoed. Deze wil om te sterven had minder te maken met 'trouw aan het geloof' dan met de gedachte dat 'de bevrijding uit dat ongewenste lichaam' tot het eeuwige heil zou voeren.

¹⁶ National Geographic: 'Het evangelie van Judas', het verborgen verhaal van het verraad van Christus.

Hoewel we inmiddels weten dat Paulus zeer geraakt was door het boeddhisme en hij ook wel invloeden van de gnosis verraadt, heeft hij bovengenoemde vorm zeker afgewezen, want het was tegen zijn eigen theologie. Wel schreef Paulus:

‘God heeft Christus in mij geopenbaard’

En dat inzicht klinkt toch ook wel weer gnostisch.

Over de gnosis zijn dikke boeken volgeschreven, maar men kan heel beknopt stellen dat 'de samenstellers' van deze religieuze stroming hebben getracht belangrijke elementen uit allerlei godsdiensten en filosofieën (van Hindoeïsme, Boeddhisme, Parsisme en Judaïsme tot ideeën van Plato en de Stoa, en zelfs uit de Oudnoorse mythologie toe) te laten samensmelten tot een nieuw concept, dat de gehele mensheid met zijn vele Goden en godsdiensten zou moeten kunnen verenigen. Maar het gnosticisme is ook wereldontkennend. Al het waarneembare zou liggen onder de ban van het noodlot. De geest moet zich van de gebondenheid van het lichaam bevrijden. Het ontvangen van de gnosis wordt iemands geestelijke opstanding uit de doden genoemd.

De Duivel schept zijn materiële wereld; de goede Vadergod schept niet, maar straalt uit. Alle geestelijke machten en wezens, zoals engelen en mensenzielen, zijn ‘uitstralingen van de Vader’, die na het proces van bewustwording bij de dood weer tot hem terugkeren.

Helaas ontkwam de gnosis ook al niet aan het Indiase kastensysteem. Onder de mensen zijn er geestelijke 'brahmanen maar ook dito paria's'!

Aan deze gedachte is de predestinatietheorie verwant, welke voorkomt in het Oude Testament, en verder door de Romeinse filosoof-keizer Marcus Aurelius en later door de kerkvader Augustinus, alsook door Calvijn zou worden beleden. In zijn eeuwig raadsbesluit zou God bepaalde mensen hebben uitgekozen tot dienst en eeuwige heerlijkheid, en anderen niet. Ten aanzien van 'de verworpenen' spreekt Calvijn over 'een verschrikkelijk decreet'. Het is een barbaarse religie.

De vraag is nu, in hoeverre de gemeente van Jeruzalem onder de leiding van Jakobus beïnvloed was door de gnosis. Het is zeer onzeker of de in Egypte ontdekte gnostische evangeliën ook maar iets van doen hadden met de apostelgemeente, al zal hun gedwongen onthechting van aardse bezittingen niet puur toeval zijn geweest. De ‘Bijbelse Encyclopedie’¹⁷ schrijft er dit over:

‘Vaststaat wel, dat in Samaria en in het Overjordaanse, evenals in Syrië, reeds ten tijde van Jezus gnostische Joodse sekten bestonden, die in hun godsdienst elementen van vreemde religies opnamen. In aansluiting aan dergelijke bewegingen zijn de eigenaardige Joods-christelijke sekten ontstaan, waarvan de oorsprong en opvattingen nog niet helemaal opgehelderd zijn. In het bijzonder trekt op het ogenblik de verhouding tot de Joodse sekte van Qumran (Dode Zeerollen) de aandacht. Bekend is

¹⁷ ‘Bijbelse Encyclopedie’, Uitgeversmaatschappij J.H.Kok – Kampen.

o.a. de sekte der Elkesaieten (± 200), die aandrongen op een geestelijke Godsverering, en in verband hiermee sterk gekant waren tegen het OT en de offerdienst. Jezus vereerden zij als 'de profeet'; de verlossing meenden zij te verwerven door middel van ascese, reinigingen, astrologie en magie.'

Tegenwoordig wordt de gnosis wel eens omschreven als een 'mystieke staat van verlichting'. En daarmee wordt aan de oorspronkelijke herkomst uit India recht gedaan. Dat er met het Perzisch dualisme tussen de oren zoveel bij werd gefantaseerd, is niet de schuld van 'de Wijzen uit het Oosten'.

Jezus was de Messiaskoning der Joden. Er zijn geen serieuze aanwijzingen voor de veronderstelling dat hij niet, evenals zijn broers, een gelovige Jood was die bij het verwezenlijken van zijn koninkrijk alle hoop gevestigd had op de wil en de macht van Jahoe-Ah (Adonai) en diens engelen.

Mede op grond van de 'boeddhistische verhalen' in het N.T. en van de gnostische evangeliën denken sommige geleerden tegenwoordig, zoals b.v. de kerkhistoricus prof. Gilles Quispel¹⁸, dat men Jezus vroeger zag als een verlichte Verlichter, een mens die de weg wees naar het goddelijke. Het is vooral gebaseerd op het evangelie van Thomas, ook al gevonden in de Egyptische woestijn. Net als Boeddha zou Jezus dus 'de Verlichte' zijn.

Maar als dat juist was, zou er geen intocht als koning in Jeruzalem zijn georganiseerd. De Jeruzalem-gemeente geloofde juist, dat Jezus spoedig zou terugkeren en met behulp van Gods hemelscharen het volk van zijn bezetters zou bevrijden, niet met zalvende woorden maar met grof geweld.

Gnosisinvloeden binnen de kerk.

Binnen de jonge kerk hebben vroeger deze boven beschreven gnostische opvattingen van lichamelijkeheid en duivel, van seksualiteit en zonde al héél vroeg grote invloed gehad t.a.v. 'de leer' over Jezus en Maria, voor zover het hun lichamelijkeheid betrof en hun al dan niet veronderstelde seksualiteit. Men kan zich voorstellen dat iemand, die er zo niet van uitgaat dat alle materie door de duivel is geschapen, maar wel door die ideeën besmet is geraakt, zich met afgrijzen heeft afgevraagd of de mensgeworden zoon van God ook zulke 'vernederende zaken' moest doen als urineren en ergens neerhurken om al drukkend en persend zijn uitwerpselen kwijt te raken, handelingen die voor normale mensen vreugdevol en verlichtend zijn! Nog erger was de gedachte dat Jezus' mannelijke lichaam gezond zou zijn geweest en dus bij voortduring vanaf zijn puberteit zaad had geproduceerd; zaad dat dan ook weer regelmatig op de een of andere wijze geloosd moest worden: in zijn slaap, in zijn hand (zoals de Goden Atoem en Min dat met plezier deden) of in de hand resp. in een ander lichaamsdeel van een tweede stoffelijk wezen. Voor de apostelen en voor hen die Jezus verder nog hadden gekend, en die dus min of meer wisten hoe hij had geleefd, was dit nooit een probleem geweest. Maar onder invloed van het gnosticisme werd dit later anders. En er gingen al rap stemmen op dat Jezus geen écht lichaam

¹⁸ TELEAC: 'De Zoon van God'.

had gehad van gewone stof, maar een schijnlichaam. De eerste christelijke leiders die met Jezus' lichamelijkeheid geen moeite hadden gehad werden opgevolgd door mannen die -zelf onder invloed gekomen van de gnosis- zijn seksualiteit eenvoudig negeerden. Deze laatsten bestreden dan ook de leer van een 'schijnlichaam', welke 'docetisme' wordt genoemd.

Ten aanzien van Jezus' moeder lag het probleem uiteraard totaal anders, want zij had kinderen gebaard en dat viel nauwelijks te negeren. Wellicht had men een soort 'Zeus-oplossing' kunnen bedenken. Deze Griekse Oppergod had namelijk zélf Pallas Athena voortgebracht: met volle wapenrusting was deze Godin uit zijn hoofd gekomen. En na wat hoofdpijn had hij er verder niets aan overgehouden. Maar Athena was volwassen ter wereld gekomen, terwijl Jezus was begonnen als baby. En daar men er ook weer geen vondeling van wilde maken, was Maria de lieflijke moeder. Zij had hem gebaard! Spreken de evangeliën nog gewoon van

'Vier broers enzussen van Jezus',

waaruit blijkt dat Maria in de loop van haar leven moeder was geworden van minstens 7 kinderen, Jozefs vaderschap, althans wat betreft Jezus, werd al heel vroegtijdig verdoezeld. We kennen Lucas' verhaal over de engel Gabriël. Dat er bij het verwekken van Jezus geen menselijke man te pas zou zijn gekomen (de H.Geest had immers de gestalte van Jozef kunnen aannemen), duidt al op gnostische invloeden. Oppergod Zeus b.v. bevruchtte (maar dat was lang vóór Alexanders reis naar India) al het vrouwelijke schoon, waarop hij zijn zinnen had gezet. Hij deed dat desnoods in de 'vermomming' van een stier, nadat hij de koningsdochter Io had veranderd in een bevallige koe om zo hun gezamenlijke liefdesactiviteiten te onttrekken aan het spiedende oog van Hera's spion Argus. De grote Goden van Egypte hadden altijd de farao's verwekt in de gestalte van de regerende vorst. Jozef werd deze eer en dit genoeg evenwel niet gegund! Daar was 'de gnosis' immers vies van. Al spoedig echter waren velen niet tevreden met het simpele feit dat binnen Jozefs gezin alleen Jezus niet verwekt was via een gewone geslachtsdaad. Moeder Maria mocht met seks helemaal niets te maken hebben gehad. Jezus' broers werden dan ook omgetoverd in neven, en zijn zusters in nichten. Jozef werd -heel veilig- in een oud mannetje veranderd, niet meer 'tot kunstjes in staat'. Maria werd voor eeuwig tot 'Heilige Maagd' verklaard. Zij was net als destijds de Egyptische Godin Isis zwanger geraakt zonder een opgewonden, begerige penis! Na verloop van tijd verdrong Maria met haar kindje Jezus dan ook Isis met de kleine Horus totaal. 'Alle bijb.pers.':

'Nadat men was gaan geloven dat Maria altijd maagd was gebleven -dit werd in 451 door het concilie van Chalcedon tot dogma verklaard- zijn christelijke geleerden gaan discussiëren over de vraag wat dan wel moest worden verstaan onder die broers en zussen van Jezus. Allerlei interpretaties zijn geopperd'.

Pas op het einde van de tweede eeuw, nadat de gnosis als gedachtestelsel zich door het gehele Romeinse Rijk had verbreid, was Maria's moederschap echt een probleem geworden. Er begonnen dan ook allerlei bijzonderheden over haar de ronde te doen,

welke in de bijbel helemaal niet te vinden zijn. Jezus werd de tweede Adam genoemd en Maria de tweede Eva, die samen de fouten van de eerste twee hadden hersteld. De 'bijbelse encycl':

'Uit ongeveer dezelfde tijd dateert ook het Proto-Evangelium van Jakobus, ook wel Kindsheidevangelie genoemd - met het sterke verhaal dat de vroedvrouw tijdens de geboorte van Jezus merkte dat Maria maagd was gebleven, en dit ook aantoonde toen iemand dit niet wilde geloven'.

Kan men het zich voorstellen: er meldden zich nieuwsgierigen van allerlei slag volk, die niet konden geloven dat een vrouw nog maagd was na een bevalling. Geen probleem: de vroedvrouw nodigde hen uit naar Maria's slaapkamer te komen, ontkleedde de maagd en liet alles tot in de finesses zien. Het maagdenvlies in haar schede was intact, en glinsterde waarschijnlijk als goud. De twee dames moeten er een dagtaak aan hebben gehad!

Weliswaar werd dit verhaal door de kerk niet bevestigd, maar diezelfde kerk zou het zelf nog véél bonter maken.

Genoemd Proto-Evangelium legt de nadruk op de zuiverheid van Maria en is een van de grondslagen van de leer dat Maria altijd maagd is gebleven. Uiteindelijk ging dat veel verder dan alleen haar lichamelijke staat. Steeds meer werd die maagdelijkheid gezien als een geestelijke zuiverheid die zou worden bedorven door seksuele relaties, ook binnen het huwelijk. Het is bijna 'gnosis pur sang'. In de 4^{de} eeuw had zich deze opvatting zo vastgezet in de hoofden van de mensen, dat wie beweerde dat Jozef en Maria volgens het N.T. samen kinderen hadden, als ketter werd gebrandmerkt. Maria werd steeds meer 'de Heilige Maagd Maria', en in de bijbel 'stond niet wat er stond'. In de 5^{de} eeuw dook een nieuw conflict op over de natuur van Christus, waar ook Maria bij betrokken was. Nestorius, de patriarch van Constantinopel (nu Istanbul), wilde Maria slechts betitelen als 'Moeder van Christus'. Maar in Alexandrië, waar andere, ook oude faraotradities meespeelden, werd daar anders over gedacht. De patriarch van die Egyptische stad, Cyrillus, hield staande dat zij 'Moeder van God' diende te heten. In de politiek beladen sfeer van het Concilie van Efese in 431 n.C. wisten de afgevaardigden uit Alexandrië hun zin door te drijven. Nestorius werd verketterd en Maria officieel uitgeroepen tot Moeder van God.

In de loop van de eeuwen daarna werd ook nog eens de erfzonde wat Maria betreft ontkend. Alle mensen zijn door de zondeval van Adam en Eva belast met de erfzonde, maar dat wilde men Maria niet aandoen. Haar zoon had men daar ook wel graag buitengeplaatst, maar ja, die was nu eenmaal aan het kruis gestorven, en dat kon niet zonder erfzonde. In 1854 werd het voor rooms-katholieken tot een dogma verklaard, dat Maria zonder erfzonde was, d.w.z. 'onbevlekt ontvangen'. In de 6^{de} eeuw was men daarop al vooruitgelopen door algemeen te aanvaarden dat zij met ziel en lichaam in de hemel was opgenomen, want zonder erfzonde kon zij niet sterven. Dat zij onder het kruis verdriet zou hebben gehad is daar weer mee in strijd.

In het heilig jaar 1950 werd ook deze bewering, dat Maria zonder erfzonde was, tot kerkelijk dogma verklaard. Celibatair levende mannen -al dan niet met een intense

moederbinding-, vechtend tegen de seksduivel in hun lichaam, zetten de H.Maagd Maria terug in het paradijs. Want dat is precies wat dat wil zeggen 'zonder erfzonde geboren'. Vóór de zondeval van Adam en Eva hadden deze twee namelijk in het paradijs geen pijn gekend, geen lijden en geen dood! Toen Maria "zonder erfzonde" werd verklaard, ontnam men haar de menselijke eigenschappen van verdriet hebben, pijn lijden, en dood gaan! Zij moest dus wel met ziel en lichaam in de hemel zijn opgenomen, want anders zou ze hier nu nog rondlopen! Niemand weet waar zij nu verblijft. Alle 'Mater dolorosa's' en alle Pieta's op aarde, ook de allermooiste zoals die van Michelangelo in de Sint Pieter te Rome, zijn daarmee tot geschiedvervalsingen verklaard. Maria moet immers zielsgelukkig zijn geweest, toen haar zoon hing te sterven en het uitschreeuwde van ellende. Want ze was zonder erfzonde! Zij kon zich slechts verheugen; in dit geval over de Verlossing van de mensheid door Jezus' pijnlijke dood.

Over de theologische rol die Maria speelt, denken de protestantse kerken anders dan de katholieke en oosters-orthodoxe kerken. 'Alle bijb.pers.':

'De protestantse kerkhervormers moesten niets hebben van het samenweefsel van legenden, theologische veronderstellingen en verheerlijking rond de simpele figuur van Maria, de moeder van Jezus'.

De heren van de Reformatie gaven Maria haar zonen en dochters weer terug, en zij lieten haar in vrede sterven, ook al weet niemand waar en wanneer dat precies gebeurde, want om dat ook nog vast te leggen had men het in die begintijd veel te druk met elkaar beconcurreren en bevechten.

De rijken zullen boeten.

Materiële zaken waren voor gnostici in wezen waardeloze prullen van de Duivelgod. Boeddhistische monniken predikten onthechting van aardse zaken om tot de Verlichting te komen. Dat ging dus nog verder dan 'heilzaam afzien van voedsel en seks'.

Ongetwijfeld hebben deze zaken meegespeeld bij het werven van nieuwe leden voor het jonge christendom. Maar belangrijker bleek de gedachte aan wraak van de grote massa behoeftigen en slaven, die afhankelijk waren van de rijken die zich alles konden veroorloven. Dit bleek een geweldige zuigkracht te hebben. De leden stroomden toe: alles wat men in dit leven hier op aarde had moeten missen, werd honderdvoudig vergoed in een hemels paradijs na de dood. Dat was nog eens een ander perspectief dan de onderwereld voor de gewone man, welke men kende uit de verhalen van Homeros: dat leek een schimmenwereld te zijn, waarin men eenzaam en verlaten ronddoelde. In het christelijke hiernamaals wachtte eeuwig geluk voor de armen en onderdrukten, en eeuwige hel en verdoemenis voor de machtige rijken; tenzij deze laatsten erg veel veren lieten.

'Dan zal Hij (de Mensenzoon) ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen

bereid is. Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij niet te eten gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij niet te drinken gegeven; etc.' (Mt.25:41-42).

Met bovenvermeld citaat, zogenaamd 'woorden van Jezus zelf', zou de terreurkerk van dit evangelie (die kerk van Paulus) maar het best van de aardbodem zijn verdwenen, maar dat is niet gebeurd, en veel ontwikkelde Romeinen begonnen dan ook te praten over een mensvijandige religie; een opinie die overigens tevens betrekking had op haar 'gnostische' zedenleer. Dat afgeven op rijken en machtigen, en het verachten van het menselijk lichaam en zijn seksualiteit zetten meerdere keizers, aangemoedigd door hun omgeving, ertoe aan om die gruwelijke religie, dit ultieme kwaad, uit te roeien. Maar zoals altijd, versterkte de vervolging het fenomeen juist extra. Zo is de natuur nu eenmaal: wat weerstand ondervindt, wordt sterker. En helaas hielden de Romeinen daar geen rekening mee.

Maar laten we ons hier beperken tot de middelen die 'de verkoopleiders' van de jonge kerk gebruikten om de grote, vaak in miserabele omstandigheden levende massa's armen en slaven in de grote steden van het Romeinse Rijk naar zich toe te lokken en aan zich te binden. Dat men Jezus achteraf heeft gebruikt, blijkt ook uit het feit dat de evangelist Jezus laat wenen over de verwoesting van Jeruzalem in 70 n.C. en daarbij oude herinneringen oproept aan lang overgeleverde natuurrampcatastrofes. Dat alles had vooral ten doel om de mensen angst aan te jagen en op die manier mak te maken als schapen. In een huiveringwekkende rede beschreef Jezus eens met aansprekende beelden, hoe deze zeer nabije toekomst eruit zou zien. Een aantal van de toen levenden zou dit alles nog meemaken. Eerst zouden er afschuwelijke oorlogen komen tussen de volkeren, gevolgd door aardbevingen en hongersnoden. 'Dit is het begin van de weeën'. Ouders en kinderen zouden elkaar doden. Het zijn oudtestamentische tradities, die overgebracht werden naar het boek van 'de nieuwe Boeddha'. Jeruzalem zou door legerkampen worden omsingeld en door de heidenen vertrappt. Maar dan zou het pas echt beginnen, want dan kwam 'de gruwel van de verwoesting'. Bij de beschrijving van de verschrikkingen die de mensen te wachten stonden, werd niets aan de verbeelding overgelaten. En temidden van deze chaos en ellende zou de 'mensenzoon' komen, gezeten op de wolken, en omringd door zijn engelenscharen.

Geen van de eerste of latere christenen heeft het nog beleefd. En zijn wederkomst wordt nog steeds verwacht, door sommigen zelfs 'elk moment'. De truc heeft gewerkt, eeuwen lang.

Erik van Ree¹⁹ meent dat wanneer men de Griekse tekst van vele van Jezus' redevoeringen terugvertaalt in het Aramees, deze uit verzen blijken te bestaan, die qua stijl op de Hebreeuwse psalmenpoëzie lijken. En dat kan iedereen hebben gedaan! De rabbi's in Jezus' tijd, aldus van Ree, goten hun verhalen vaak in deze vorm. Het meest beroemd is Jezus' zogenaamde 'Bergrede'. De armen van geest worden zalig gesproken, evenals de treurenden, de zachtmoedigen, de barmhartigen en zij die hongeren en dorsten naar gerechtigheid. Deze zaligsprekingen worden evenwel

¹⁹ Erik van Ree: 'Jezus van Nazaret'. Uitgeverij Jan Mets/Passatempo Amsterdam, 1991.

totaal verpest door de daarop volgende bedreigingen aan het adres van de rijken. Men ziet de ongelukkige 'have-nots' in de achterbuurten al gnuiven en daarna 'juichend het geloof omhelzen'. De eerste leiders van de kerk speelden gretig in op de onderbuikgevoelens van de grote massa's. Jezus zou gezegd hebben:

'Maar wee jullie, rijken, want jullie hebben je vertroosting al. Wee jullie die nu overvloed hebben, want jullie zullen hongeren. Wee jullie die nu lachen, want jullie zullen verdriet hebben en huilen'.

De zaligsprekingen en de bedreigingen tegen de rijken en machtigen werden sluw afgewisseld. Dit was precies, wat het gewone volk wilde horen. Tot een rijke jongeling verklaarde Jezus eens, dat hij beter alles kon afgeven, want

'eerder zou een kameel door het oog van een naald gaan dan dat een rijke het koninkrijk Gods zou betreden!'

De jongeling ging verdrietig heen, zo wil het verhaal, maar dit sprookje deed het volk wild loeien van vreugde. De kerk profiteerde handig van de wantoestanden in het Romeinse rijk.

Men liet Jezus ook vertellen over een rijke man, die in purper en linnen was gekleed. Elke dag gaf hij een schitterend feest. En in het voorportaal lag de arme bedelaar Lazarus, met zweren overdekt. Maar de rijke die zich niet om deze stakker had bekommerd, ging uiteindelijk naar het dodenrijk, terwijl de arme man werd binnengehaald in het koninkrijk. En Abraham zei tegen de rijke feestganger:

'Kind, herinner je je hoe jij het goede tijdens je leven hebt ontvangen en Lazarus het slechte? Nu wordt hij hier vertroost en lijdt jij pijn'.

De som van de geneugten in het hier en in de eindtijd vormden een soort constante. Wanneer je een maaltijd aanricht, zo zei Jezus eens, nodig dan niet je rijke burens uit:

'Die zouden immers op hun beurt jou kunnen uitnodigen en zo zou je al terugbetaald worden'.

Nodig daarom bedelaars en mismaakten uit.

'Dan zal je zalig zijn omdat zij niets hebben om terug te betalen. Want dan krijg je het terugbetaald bij de opstanding der rechtvaardigen'.

Het armoedige plebs en de afhankelijke slaven moeten aan de lippen hebben gehangen van de christelijke missionarissen, die hen vertelden dat later bij God de aardse rollen zouden worden omgekeerd; iets wat ze in heimelijke dromen en gedachten zelf al duizend maal hadden gedaan. Ze lieten zich dan ook met enthousiasme bekeren, massaal. Die 'timmerlui en vissers' uit Palestina met hun goddelijke connectie hadden hun namelijk meer te bieden dan alle Goden en Godinnen van hun voorouders bij elkaar! Godheden die bovendien in de meeste

gevallen jammerlijk door Rome waren verslagen. Men zocht dus algemeen een nieuw houvast. Daarbij kwam, dat de nieuwe 'godsboden' hen min of meer deden begrijpen, dat een gestolen broodje door de rijken maar door de vingers gezien moest worden:

'Als jij je schuldenaren vergeeft, dan vergeeft je hemelse vader ook jou, maar als jij de mensen niet vergeeft, zal je hemelse vader jou ook niet vergeven'.

'De eersten', zo liet men Jezus postuum oreren, 'zullen de laatsten zijn, en de laatsten de eersten'.

O zoete hemelse wraak! Dit wilde men toch niet missen. Hier moest je gewoon bij zijn. De God van de christenen zou in de hemel alles op zijn kop zetten. Latere christelijke leiders (zoals b.v. Karel de Grote met de Saksen deed) moesten vaak met grof geweld de mensen tot het nieuwe geloof dwingen. Maar in die beginperiode stroomde het arme volk toe, belust op wraak en tevens bang voor de eeuwige verdoemenis.

'Jezus' had de God van het Oude Testament zijn aardse wapen 'Oog om oog en tand om tand' uit de hand geslagen om er een nieuw, geraffineerder, maar eeuwig wraakmiddel voor in de plaats te stellen. Geen gevaarlijke revolutie tegen Romeinen (moet Paulus hebben gedacht) maar berusting hier, en wraak later:

'Maar ik zeg je dat je je niet tegen het kwaad moet verzetten. Wie jou een klap op de rechterwang geeft, moet je ook je andere wang toekeren, en als iemand met je wil vechten en je hemd afpakken, geef hem dan ook je jas. En wil iemand je dwingen een mijl mee te lopen, ga er dan twee mee'.

Jezus zou dit beweerd hebben. En zoals alle mensen zelf dagelijks konden vaststellen liet God

'zijn zon opgaan boven de kwaden en de goeden' en liet hij het regenen 'over rechtvaardigen en de onrechtvaardigen'.

E. Van Ree:

'In deze wereld waren rechtvaardige straffen beloning niet te verwachten. Verzet tegen het kwaad was zinloos. Maar dit pessimistische gegeven is door Jezus uiterst knap tot positief uitgangspunt gemaakt om zowel de verlossing als de wraak juist extra tot vervulling te laten komen. Door de boosaardige plunderaar of de brutale tiran zijn gang te laten gaan, hem zelfs volgaarne nog meer van het jouwe af te staan dan hij al eist, en hem lief te hebben nadat hij jou heeft gepijnigd, worden de wraak en de verlossing namelijk beide, volgens Jezus' eigen uitgangspunten, op de spits gedreven: God zal jou dubbel belonen omdat je extra geleden hebt en toch vergevingsgezind bent geweest en daarna zal God je vijand laten branden voor alles wat je hem extra hebt afgestaan en voor elk genoegen dat hij uit jouw pijn gesmaakt heeft. De jas en de mijl waren vergiftigde cadeaus. Wie het laatst lacht, lacht het best'.

Het Verouderde en het Nieuwe Verbond met God.

Op vele plaatsen is de Thora onbeschrijfelijk hard en wreed tegenover het Joodse volk met het doel het te onderwerpen aan de wensen van zijn priesters. Zo zegt in het kader van toverijbestrijding Jesaja 6:2 b.v.:

'Voorwaar, Gij hebt uw volk, het huis van Jakob, verworpen, omdat het geheel beïnvloed is door het Oosten en toverij pleegt als de Filistijnen en samendoet met kinderen van buitenlanders'.

Dat zijn harde, maar duidelijke woorden, waaraan eigenlijk niets meer toegevoegd hoeft te worden. Een heel volk wordt verworpen. Het antisemitisme ten top! En dat was die beroemde profeet Jesaja!!

Paulus spreekt in Gal.5:20 ook over toverij als een van 'de werken van het vlees', net als losbandigheid, hoererij, afgunst, twist etc. 'Redelijk onschuldig', zou men dus kunnen denken. Maar daarvan is men snel bekeerd, wanneer men het laatste boek van de christelijke canon leest, 'de Apocalyps' oftewel 'De Openbaring van Johannes'. In 20,8 resp. 22,15 heet het namelijk:

'Maar de lafhartigen, de ongelovigen, de verfoeilijken, de moordenaars, de hoereerders, de tovenaars, de afgodendienaars en alle leugenaars -hun deel is de poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is de tweede dood. . . .

Buiten (Jezus' 'stad') zijn de honden en de tovenaars, de hoereerders, de moordenaars, de afgodendienaars en ieder, die de leugen liefheeft en doet'.

Of Paulus zich door Jesaja of een van de andere oudtestamentische 'Jodenhaters' heeft laten inspireren, weten we niet, maar in zijn brief aan de Galaten heeft hij als een tweede Mozes de Joden hun speciale uitverkoren positie van godsvolk ontnomen en deze overgedragen op het nieuwe Israël, d.w.z. op zijn eigen volgelingen. Hij manoeuvreerde daarmee zijn eigen Joods 'herenvolk' (ze moesten volgens het O.T. heersen, niet dienen: Deut. 20:11 want anders moesten ze allen doden) in de slavenrol, waarin voorheen alle niet-Joodse Semieten hadden verkeerd. De christenen beschouwden zich als het 'Nieuwe Israël', als erfgenamen van het 'Oude Verbond' en van het 'Oude Testament'. Zij bezaten daarnaast nu een Nieuw Verbond en een Nieuw Testament. De Joden vervloekten dit alles als onzinnige ketterij, en hielden vast aan hun eigen exclusieve uitverkorenheid als enige Israël. De eeuwen durende concurrentiestrijd tussen deze twee rivaliserende Israëls werd langzaamaan alsmaar venijniger en giftiger. De christenen waren in de meerderheid. De Joodse Talmoed en andere geschriften, zoals die van Maimonides, werden alsmaar racistischer en extremistischer. En om te begrijpen, hoe die strijd ontstond, geven we hieronder de letterlijke tekst van Paulus' wrede beslissing. Galaten 4:21-31:

'Hagar en Sara

Zegt mij, gij, die onder de wet wilt staan, luistert gij niet naar de wet? Er staat immers geschreven, dat Abraham twee zonen had, één bij de slavin en één bij de vrije. Maar die

van de slavin was naar het vlees verwekt, doch die van de vrije door de belofte. Dit is iets, waarin een diepere zin ligt. Want dit zijn twee bedelingen: de ene van de berg Sinaï, die slaven baart, dit is Hagar. Het (woord) Hagar betekent de berg Sinaï in Arabië. Het staat op één lijn met het tegenwoordige Jeruzalem, want dat is met zijn kinderen in slavernij. Maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze moeder. Want er staat geschreven: 'Verheug u, gij onvruchtbare, die niet baart, breek uit en roep, gij die geen weeën kent; want talrijker zijn de kinderen der eenzame dan van haar, die een man heeft.' En gij, broeders, zijt, evenals Isaak, kinderen der belofte. Maar zoals destijds hij, die naar het vlees verwekt was, hem, die naar de geest verwekt was, vervolgde, zo ook nu. Maar wat zegt het schriftwoord? Zend de slavin weg met haar zoon, want de zoon der slavin zal in geen geval erven met de zoon der vrije. Daarom, broeders, zijn wij geen kinderen ener slavin, maar van de vrije'.

Hiermee heeft Paulus het Verbond tussen de levende God en diens volk tot Oude Verbond, d.w.z. Verouderd Verbond verklaard; en heeft hij een Nieuw Verbond gesloten tussen die God en Paulus' eigen volgelingen, het nieuwe Israël. Jezus en zijn broers zouden Paulus hiervoor ongetwijfeld hebben laten stenigen of verbranden. Paulus' gemanipuleer met bijbelteksten lijkt een sardonische, zo niet satanische wraak te zijn geweest op de Joden en hun leiders, die wetten eerbiedigden die hem in het diepst van zijn wezen altijd vreemd waren geweest en zijn persoonlijk geluk in de weg hadden gestaan. En daarbij kwam dan ook nog eens de afwijzing door die Joden van zijn verlossingstheologie, die de kleine 'Napoleon' zo boosaardig heeft gemaakt. Paulus moet zich tot in het diepst van zijn ziel gekwetst, gekrenkt, vernederd hebben gevoeld. Het was niet Jezus 'van Nazareth' die door deze Joden was afgewezen, het was Paulus van Tarsus die -altijd gewend geweest zijn zin en ideeën door te drijven- op de klippen was gelopen van de Joodse wetten en tradities. Had Paulus wellicht altijd al, van de aanvang af dat hij 'voor Jezus was gevallen', geweten dat hij het oude Israël niet naar zijn hand zou kunnen zetten? Had hij zich daarom met zoveel ijver en fanatisme op de heidenen gestort? Heeft Paulus willens en wetens 'een nieuw Israël' willen scheppen, geheel volgens zijn eigen nieuwe wereldopvattingen? Was het een persoonlijke wraakneming van deze laatste der apostelen, dat het Joodse volk collectief de schuld kreeg voor Jezus' dood?²⁰

'Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen',

schreef de evangelist enkele jaren later. Het oude Israël had afgedaan; de toekomst was aan het nieuwe Israël, dat van Paulus. Op oudtestamentische wijze kregen de Joden collectief van alles de schuld. Hoeveel invloed had Paulus op bepaalde passages in de evangeliën? Deze man, die nog maar luttele jaren daarvoor volgelingen van de échte apostelen had laten vermoorden, en die er toen niet de minste moeite mee bleek te hebben om daarbij met valse getuigenissen te werken. Zou Paulus het later

²⁰ Niet Paulus, maar Jezus' familie gaf 'de Joden' in eerste instantie de schuld van Jezus' kruisdood, uit angst voor de Romeinen.

met de waarheid wél nauw hebben genomen? Dat is toch nauwelijks te verwachten! Hij zei van zichzelf immers dat hij Griek was met de Grieken, leugenaar met de leugenaars.....Erik van Ree:

'Regelrecht vijandig was zijn (Jezus') rede over de man die een wijngaard aanlegde, met een heg en een wijnpersbak en een fraaie toren. Hij stuurde zijn slaven en zelfs zijn zoon naar zijn pachters om het hem toekomende deel van de wijn op te halen maar de brutale schelmen doodden hen. 'Wat zal de heer van de wijngaard doen?' vroeg Jezus daarna. 'Hij zal komen en de pachters ombrengen en de wijngaard aan anderen geven'. Niemand kan de betekenis van deze vergelijking ontgaan zijn. . . . '

Als Jezus als mensenzoon op de troon van zijn heerlijkheid zou zitten, zouden zijn twaalf apostelen ook op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te richten. De apostelen zouden dus 'de stammen van het Nieuwe Israël' vertegenwoordigen en met die van het Oude afrekenen. Het einde was nabij en de wraak zou zoet zijn!

Israël, zo staat in de genoemde brief aan de Galaten, is niet door het vlees verwekt, maar door de belofte. Alsof Paulus nog begreep, hoe de stammen Israëls kunstmatig waren samengesteld uit allerlei groeperingen als 'zonen' van een gemeenschappelijke 'vader', gaat hij het nieuwe Israël creëren uit alle volkeren die hem willen volgen. En hoewel hij het niet precies zo durft te formuleren, wil Paulus zichzelf als uitvinder van het 'hemelse Jeruzalem' kennelijk beschouwen als 'de onvruchtbare, de eenzame zonder weeën met een talrijke kinderschaar' uit Jesaja 54:1. En hij draait als in 'een verschrikkelijk decreet' de rollen om: het volk Israëls wordt gedegradeerd tot het nageslacht van de slavin Hagar uit Gen.16:15 en zijn eigen discipelen verheft hij tot de kinderen van de vrije vrouw Sara volgens Gen.21:2. En de slavin wordt met haar kroost weggezonden zoals in Gen.21:9-10, want de erfenis gaat naar de andere partij! Paulus speelt hier -zoals altijd het geval is bij religiemakers- voor God; en deze God heeft dit alles al lang voorheen gepredestineerd. Uit Romeinen 9:11-24 en 8:29 citeren wij:

'Want toen de kinderen nog niet geboren waren en goed noch kwaad hadden gedaan - opdat het verkiezend voornemen Gods zou blijven, niet op grond van werken, maar op grond daarvan, dat Hij riep. . . . Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoon, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broeders'.

Maar deze 'vele broeders' waren slechts allen, die zich bij Paulus wilden aansluiten. En later echoden de kerkvaders uit het vanouds compromisloze Carthago, Cyprianus en Augustinus, dan ook:

'Buiten de kerk is geen heil!'

Met de Hagar-en-Sara-allegorie was het religieuze antisemitisme geboren, want dit fenomeen is in wezen alleen maar een kolossale botsing tussen 2 uitverkoren rivalen,

2 Israëls, die elkaar de eerste plaats betwisten, waarbij uiteraard de zwakkere partij veelal het onderspit moet delven.

De afkeer van, en soms haat, die niet-christelijke volkeren vóór Paulus tegen Joden aan de dag hadden gelegd, waren -naast eventueel voorkomende jaloezie of vreemdelingenhaat- aan twee hoofdoorzaken toe te schrijven. Op de eerste plaats aan: de arrogantie van het oude Egypte resp. Amarna t.o.v. andere volken, zeg maar gewoon giftig racisme, welke de Jehoedi's (Joden dus) helaas van de Hebreëen hadden geërfd; en op de tweede plaats aan: de vormen van heiligschennis in de Joodse bijbel en religie t.a.v. andere Goden en godsdiensten, waarbij het feit dat de samenstellers van deze Joodse boeken hun God 'demonische' bevelen lieten geven en dito daden stellen, eveneens een belangrijke rol speelden. En hoewel alles in deze voor de erfgenaam, Paulus' Israël, juist 'goddelijk' was, gooit nog steeds 'de wetenschap' gemakshalve alle problemen op één hoop. Men wil niet zien resp. durft niet te onderkennen, dat de diepere oorzaak ligt bij de volstrekt antisemitische inhoud van de Thora der priesters en profeten, die bij voortduring karaktermoord pleegt op allen 'die niet willen luisteren'. De 'GWPE' (=de Grote Winkler Prins Encyclopedie):

'Het infernale en demonische karakter, dat reeds in de prechristelijke tijd aan de Joden wordt toegeschreven en dat door de gnostici, en in het bijzonder door Marcion, werd onderstreept, vond mettertijd, gelijk gezegd, ook weerklank in de kerk, . . . '

Het religieuze antisemitisme van het christendom als de opvolger van het judaïsme, is echter iets volstrekt anders dan het afgrijzen dat volkeren met andere culturen en religies om meerdere redenen tegen JHWH en 'zijn boek' voelden en toonden. Het christendom had namelijk de Joodse bijbel -niet voor niets Oude Testament genoemd- geërfd, en daarmee alle 'rechten en plichten' van Gods uitverkoren volk. De religieuze onverdraagzaamheid van Joodse profeten en andere leiders -zoals inmiddels bekend, een erfenis van het monotheïsme van Echnaton- richtte zich in het nieuwe Israël tegen allen, die zich niet binnen 'de genade van haar doopsel' bevonden. Daartoe behoorden alle aanhangers van vreemde godsdiensten alsmede alle ketters maar ook de Joden, welke laatsten hun eigen Messias hadden verworpen en daarmee dus zichzelf! Relatief kwamen de Joden er lange tijd nog het minst slecht vanaf. Maar toch ontvingen ook zij hun deel.

Het blijven barbaarse toestanden, maar wij hechten eraan om nogmaals te onderstrepen dat het geen bedenksels waren van Kelten of Germanen, maar het simpele feit dat die volkeren op den duur al die onzin gingen accepteren, kan hun schuld nauwelijks verkleinen.

Paulus had al geschreven, dat hij bereid was om alles te doen om te winnen. Dat gold blijkbaar ook, indien het om heel intieme persoonlijke aangelegenheden ging. We geven het volgende voorbeeld. In Lystra ontmoette Paulus zijn meest geliefde medewerker, Timoteüs, de zoon van een gelovige Joodse vrouw. En toen gebeurde er iets bijzonders. Hoewel Timoteüs, die een Griekse vader had, reeds een bekeerde discipel was en ongetwijfeld als een 'heidenchristen' beschouwd kon worden, ging Paulus de jongeman persoonlijk besnijden "ter wille van de Joden". Timoteüs'

moeder was Jodin, en voor Joden geldt het bloed van de moeder. Paulus hield zich hier strikt aan de Joodse wet: hij maakte een 'Jodenchristen' van Timoteüs, want hij wilde hem bij zich houden.

1.2. Apocalyps.

Keizer Nero en Tacitus.

Toen keizer Claudius (10 v.C. – 54 n.C.) met Agrippina de Jongere trouwde, kreeg hij er een stiefzoon bij. Maar al spoedig bracht zijn vrouw hem ertoe deze jonge Nero te adopteren. Toen de jongeman in 53 ook nog eens Claudius' dochter Octavia tot vrouw kreeg, werd hij kroonprins. Een jaar later vergiftigde Nero's moeder Claudius, waarna de praetorianen Nero (37-68 n.C.) tot keizer uitriepen, 16 jaar jong.

Nero wilde snel af van zijn halfbroer Britannicus. En toen Agrippina deze zoon van Claudius in bescherming wilde nemen, werd ook deze jongen vergiftigd (55 n.C.). Daarop trok Agrippina zich terug.

Kundige stadhouders, waaronder de latere keizer Vespasianus, en de feitelijke rijksbestuurders Burrus en Seneca hielden het rijk overeind, terwijl keizer Nero zich voornamelijk aan zijn liefhebberijen wijdde.

In 59 liet de keizer zijn moeder vermoorden en zijn vrouw verbannen. In 62 werd deze Octavia gedood, omdat Nero met Poppaea Sabina wilde huwen.

De uitpattingen van de keizer en zijn oorlogen in Britannia en in het Oosten tegen de Parthen verslonden schatten gelds. Hij was dan ook berucht en alom gevreesd en gehaat.

In het jaar 64 werd tweederde van Rome door brand verwoest. Ten onrechte werd naar Nero gewezen, omdat hij daar o.a. een groot paleis ging bouwen. Men fluisterde dat hij vlagen van waanzin kende. Volgens verhalen zou hij de brand van Rome op zijn harp hebben begeleid; maar volgens Tacitus was Nero tijdens deze vreselijke ramp in zijn eigen geboorteplaats Antium. Toen hij vernam dat Rome brandde, haastte hij zich naar de hoofdstad om het blussen en de opvang van de daklozen te regelen. Haatverhalen tegen Nero, die ongetwijfeld ook zijn verdiensten en talenten had, hebben de toch al bizarre levensgeschiedenis van deze keizer nog verder gekleurd.

Waarom Nero nu juist de christenen, die tot dan toe hooguit als een sekte binnen het Jodendom waren beschouwd, de schuld gaf van de beruchte stadsbrand, is in duisternis gehuld. Het kan echter heel wel te maken hebben met de wraakgevoelens van een aantal Joden in Jeruzalem tegenover Paulus en zijn beweging. Eén van de tegen Paulus gerichte Joodse delegaties naar de keizer zou best wel eens geleid kunnen zijn door Jakobus' broer Simon-Petrus. Men beweert in ieder geval, dat ook Petrus te Rome onder Nero is terechtgesteld.

In zijn behandeling van deze stadsbrand veroordeelt Tacitus het christendom als een 'verachtelijk bijgeloof', maar hij is tevens van mening dat Nero's foltering en alle perken te buiten gingen.

Het is vandaag de dag niet eenvoudig om heel nauwkeurig Tacitus' argumenten te volgen, omdat niet zeker is wat deze geschiedschrijver toen allemaal al wist. In feite is het conflict tussen het christendom en Rome de botsing geweest tussen twee machten met elk een Godmens aan het hoofd. Keizer Augustus was na zijn dood als eerste tot God verheven; en de nieuwe sekte wilde daar na de dood van hun koning Jezus niet voor onder doen. Voor Tacitus zelf zal ongetwijfeld de christelijke zedenleer, overgenomen van de Joden en nog verder vergiftigd door gnostische denkbeelden, verachtelijk zijn geweest. Maar indien deze historicus ook al over 'eeuwige hel en verdoemenis' had gehoord, was zijn kwalificatie 'bijgeloof' toch wel erg vriendelijk geformuleerd.

De vraag is nu, in hoeverre de wederzijdse haat tussen veel Joden en Paulus, welke op de spits werd gedreven door Paulus' vreselijke afgang in Jeruzalem en zijn huisarrest in Rome, waar hij ongetwijfeld de keizer zelf te spreken heeft gekregen of in elk geval diens naaste medewerkers, bijgedragen heeft tot de Romeinse christenvervolgingen en tot de verharde houding van Rome tegenover het Jodendom. Beide ontwikkelingen vonden in dezelfde periode plaats, in de jaren van deze Nero; en het zou een aparte studie waard zijn om hierin meer inzicht te verkrijgen!

Duidelijk moet echter gesteld worden dat het ontstaan van het andere grote probleem, dat tussen 'christendom' en 'Jodendom' in de grond, van oorsprong dus, een intern Joods conflict was, dat intern had moeten blijven en daar uitgevochten had moeten worden. Helaas zijn daarbij echter andere volkeren meegesleurd, meegelokt, door de zeer Joodse 13de 'apostel' Paulus.

Tacitus (55-116/120 n.C.) had de ambitie het vervolg van het monumentale werk van Livius te schetsen, namelijk dat van de latere geschiedenis van het Romeinse Rijk. Hij deed dat in twee grote werken, 'Annales' en 'Historiae'. Ze bestrijken de periode van Augustus' dood tot aan zijn eigen tijd.

Valsheid in Geschrifte.

De titel van deze paragraaf ontleenden we aan het door de historicus Jacob Slavenburg²¹ geschreven gelijknamige boek, dat als ondertitel meekreeg: 'de gespleten pen van bijbelschrijvers'. Slavenburg is onthutst over de ontstane immens grote kloof tussen wat de wetenschap de laatste decennia heeft ontdekt en de verhalen die nog steeds 'trouw' vanaf de kansel worden afgestoken, uit de bekende evangeliën welke -zoals is gebleken- gedurende drie eeuwen nogal willekeurig door allerlei mensen, van kopiisten tot theologen, werden gemanipuleerd voordat ze 'officieel' werden.

'Regelmatig werd er iets in de geschriften veranderd en aangepast aan de geloofsinzichten van latere tijd', aldus Slavenburg.

²¹ Jacob Slavenburg: 'Valsheid in Geschrifte', de gespleten pen van bijbelschrijvers, blz. 8

Van Petrus was reeds duidelijk dat hij Jakobus' eerste assistent was voor de prediking onder de Joden in de diaspora. Niet minder, maar ook beslist niet meer! Maar Jezus' broer Jakobus, de leider van 'de Beweging' na Jezus' dood, verdwijnt mét de Ebionieten in het niets. Men kan namelijk niet anders dan vaststellen, dat de kerk der apostelen in de 4de eeuw van onze jaartelling ten onder is gegaan bij de dood van de laatste Ebioniet in Klein-Azië, terwijl vele door Petrus bekeerde Joden-christenen in de diaspora zich uiteindelijk bij de machtige kerk van Paulus hebben aangesloten, waarbij meer voor de vorm en voor de geloofwaardigheid van de continuïteit Petrus 'de Rots' werd genoemd, waarop 'de Here Jezus' zijn kerk zou hebben gebouwd! De Ebionieten werden gedegradeerd tot 'ketteren' en met hen in feite ook alle andere Joden, die zogenaamd "de Messias hadden verworpen" en zichzelf daarmee in 'Gods plan' buiten spel hadden gezet. Het roer zou overgenomen worden door de erfgenaam, 'het Nieuwe Israël' met een eigen, een 'Nieuw' Testament! Hoogstwaarschijnlijk heeft Marcus zijn vader Petrus, Maria's tweede zoon uit haar eerste huwelijk, op 'de paustroon' gezet, maar ook Paulus had een oorspronkelijke apostel nodig als rookgordijn voor zijn nieuwe religie, die in feite losstond van alles, waarvoor Jezus Maccabeüs moet hebben gestaan. 'Valsheid in Geschrifte (ViG)':

"Toen ze gegeten hadden vroeg Jezus aan Simon Petrus: ' . heb je me lief, meer dan de anderen hier?' - 'Ja Heer', zei hij, 'u weet dat ik van u houd. 'Daarop zei Jezus: 'Zorg dan voor mijn kudde.' (Joh.21:15). Het gezag van Petrus als de zogenaamde eerste paus is mede gebaseerd op deze bijbelpassage. De passage kwam echter in de oorspronkelijke tekst niet voor maar is er later door een andere schrijver aan toegevoegd'. Aldus nogmaals Slavenburg²².

Wetenschappelijk bijbelonderzoek heeft aan het licht gebracht dat het grote aantal handschriften, waarop de tegenwoordige bijbelvertalingen zijn gebaseerd, op tienduizenden plaatsen verschillen. De belangrijkste handschriften stammen namelijk uit de vierde eeuw n.C. Drie eeuwen lang had men gewijzigd en aangevuld.

Zoals eerder opgemerkt, had de uit Klein-Azië afkomstige ketterjager Irenaeus, bisschop van Lyon (Lugdunum) al vier evangeliën uitgezocht uit de honderden, die toen in omloop waren. Deels waren die overige in meer of mindere mate gnostisch. Deze vier werden evenwel pas in 367 n.C. als 'geïnspireerd' erkend, en wel door Athanasius, de toenmalige aartsbisschop van Alexandrië. Rome speelde in de kerkleiding toen nog een min of meer ondergeschikte rol.

Een fraai voorbeeld van de strijd van de jonge kerk tegen 'gnostische' opvattingen dat Jezus slechts een schijnlichaam zou hebben gehad, is ontdekt in de oudste en compleetste handschriften ooit gevonden, welke door Konstantin von Tischendorf (1815-1874) in het Catharina-klooster in de Sinaï-woestijn is aangetroffen (deze

²² Jacob Slavenburg: 'Valsheid in Geschrifte', de gespleten pen van bijbelschrijvers, pag. 19

'Codex Sinaiticus' bevindt zich nu in het British Museum). 'ViG' (Valsheid in Geschrifte)²³:

'... al snel bleek dat de oudste en meest betrouwbare perkamenten evangeliehandschriften, die door de verdienste van Tischendorf in de openbaarheid waren gekomen, op sommige plaatsen opmerkelijk afweken van de tot dan toe bekende handschriften. In de eerste plaats was de Codex zelf al een levendige geschiedenis van tekstcorrectie. Na het afschrijven werden er door negen verschillende correctoren niet minder dan 14.800 correcties aangebracht. Maar ook zonder die latere correcties was de inhoud van de codex schokkend genoeg. Het meest opvallende was wel dat bij het Evangelie volgens Marcus het traditionele slot ontbrak. Na de zin 'ze zeiden niemand iets, want ze waren bang' tekende de afschrijver een mooie krul en begon met het Evangelie volgens Lucas. Vergelijkingen met andere oude handschriften hebben dan ook onomstotelijk aangetoond dat Marcus 16:9-20 een latere bijvoeging²⁴ is, waarschijnlijk bedoeld om de lezer duidelijk te maken dat Jezus opgestaan zou zijn in een stoffelijk lichaam. Want dat moet uit de later toegevoegde passage opgemaakt worden. Jezus vertoont zich eerst aan Maria Magdalena en dan aan de elf apostelen, die hij oproept het evangelie te verkondigen.'

Omdat 'Marcus', waaraan Matteüs en Lucas veel ontleen, van de erkende evangeliën het alleroudst is, en nu gebleken is dat daarin oorspronkelijk over verschijningen van Jezus helemaal niet werd gerept (de engel aan het graf zei slechts dat hij was opgewekt en dat de discipelen hem in Galilea konden gaan zien) is deze ontdekking voor gelovigen onrustbarer geworden dan een eventueel gelukzalig gezicht van Maria onder het kruis. De Onbevleete Ontvangenis is immers 'slechts' een kerkelijk dogma, het N.T. wordt geacht 'het Woord van God' te zijn.

Het later (maar vóór 125 n.C.) geredigeerde Johannes-evangelie geeft wél -althans in de versie waarin het tot ons is gekomen- verschijningen van Jezus aan Maria Magdalena, aan de discipelen en tenslotte aan de ongelovige Tomas, wiens verhaal de laatste sceptici moest overtuigen. Johannes 20:30-31 maakt met wat tegenwoordig "het eerste slot" heet een eind aan het levensverhaal. Maar heel verrassend volgen er dan nieuwe verschijningen. Er wordt vreemd genoeg weer gevestigd in het meer van Galilea, zo kort na Jezus' dood, terwijl de apostelen geacht worden in Jeruzalem in conclaaf te zijn en te studeren. Petrus is daar met zijn zoon (de discipel dien Jezus liefhad), maar ook de zonen van Zebedeüs, en nog anderen zijn aanwezig. Hier krijgt Petrus 'zijn plaats': op een voetstuk. 'ViG'²⁵:

'... tekstkritisch onderzoek toonde na de dood van Tischendorf aan dat het gehele eenentwintigste hoofdstuk later toegevoegd was. Er was namelijk al een heel logisch einde (Joh.20:30-31) '

²³ Jacob Slavenburg: 'Valsheid in Geschrifte', de gespleten pen van bijbelschrijvers, pag. 18

²⁴ Over die zogenaamde verschijningen van Jezus na diens dood.

²⁵ Jacob Slavenburg: 'Valsheid in Geschrifte', de gespleten pen van bijbelschrijvers, pag. 19

Men begint gewoon weer opnieuw, en wel om er alsnog het verhaal aan te plakken, waarin Jezus aan Petrus zou hebben gevraagd om voor zijn kudde te zorgen. Blijkbaar had men later toch behoefte aan een schriftelijk bewijs dat een van de apostelen echt de eerste paus was geweest. 'ViG'²⁶:

'De boeken van de christelijke Schrift', schrijft de Engelse historicus Robin Lane Fox, 'zijn al vroeg een slagveld van tekstveranderingen en bewerking geworden, al in de Eerste honderd jaar van hun bestaan.' . . .

Kerkvader Hiëronymus (347-419/20) die opdracht kreeg enige lijn in deze wildernis aan te brengen, verzekerde zijn opdrachtgever Paus Damasus dan ook dat er evenveel verschillende versies waren als verschillende manuscripten. En in zijn Epistula ad Lucinum klaagt hij dat de kopiïsten 'niet opschreven wat zij (in de tekst) vonden, maar wat zij dachten dat de bedoeling was; en terwijl zij zo poogden vergissingen van anderen te rectificeren, etaleerden ze louter die van zichzelf.'

Ruim een eeuw eerder was kerkvader Origines (ca.185-254) al tot dezelfde wrange slotsom gekomen. . .

De Amerikaanse nieuwtestamenticus Robert Grant schrijft over de soms agressieve vervalsingen: 'Onder dergelijke omstandigheden lijkt het bijna een wonder dat er nog authentieke teksten bewaard zijn gebleven. De behoeften van de dogmatische theologie lieten zich niet leiden door veel gevoel voor geschiedenis. . .'

Slavenburgs boek staat boordevol belangwekkende, of als men wil schokkende informatie, maar wij moeten ons hier beperken. Graag geven we echter nog zijn commentaar op de geboorte van Jezus die wij in ons vorige boek 'Koning Jezus ben Jozef' op goede gronden 'Maccabeüs' doopten en 'ontmaskerden' als een heuse Hasmonees-Herodiaanse prins, een gewettigd troonpretendent. Zijn moeder stamde immers volgens de Talmoed af "van vorsten en heersers"; en zelf was hij "dichtbij het Koninkrijk d.i. in de rangorde van opvolging", terwijl "Edom zijn land was". Slechts twee evangeliën melden iets over de tijd van vóór zijn optreden, welke beide zo rond het jaar 80 n.C. geschreven zouden zijn, ongeveer 10 jaar ná 'Marcus'. Het in Nag Hammadi gevonden Thomas-evangelie wordt volgens Slavenburg echter al rond 50 n.C. gedateerd en het evangelie der Hebreëen, waarin broer Jakobus een grote rol speelt, rond 55 n.C. 'ViG'²⁷:

'Bijzonder opvallend en ongerijmd zijn de onderlinge afwijkingen in de geboorteverhalen van Jezus bij Matteüs en Lucas. Het begint al met de geslachtsregisters. Bij Lucas kent de stamboom van Jezus tweeënveertig geslachten tot David (via diens zoon Nathan), nog eens veertien tot Abraham en daarna eenentwintig tot God zelf. Matteüs doet het andersom en laat de afstamming bij Abraham beginnen.

²⁶ Jacob Slavenburg: 'Valsheid in Geschrifte', de gespleten pen van bijbelschrijvers, pag. 21-22

²⁷ Jacob Slavenburg: 'Valsheid in Geschrifte', de gespleten pen van bijbelschrijvers, pag.22 enz.

Dan volgen veertien geslachten tot David en via diens (andere) zoon Salomo nog eens achtentwintig tot Jezus. Daarbij worden totaal andere namen gebruikt.

Maar ook de verhalen over zijn geboorte en de daaropvolgende gebeurtenissen zijn zo verschillend van elkaar dat Rudolf Steiner aan het begin van deze eeuw zelfs de mogelijkheid opperde dat het hier om twee verschillende kinderen zou gaan. . . .

. . . Met het voortschrijden van het bijbelonderzoek bleek het steeds moeilijker om de historische Jezus van Nazareth zuiver in beeld te krijgen. Het was allemaal eenvoudig toen men nog algemeen aannam dat de bijbelse evangeliën deze gegevens in voldoende mate aandroegen. Steeds meer bleek echter dat deze gegevens niet alleen onderling vaak niet klopten -dat wist men al langer- maar dat deze gegevens geen vaste ondergrond hadden'.

Het 'Einde der Tijden', en opstand.

Aan het begin van onze jaartelling verwachtten eerst de Joden en vervolgens ook de christenen de Eindtijd. Dit was mede gebaseerd op Daniëls profetie in 9:24.

Algemeen was men de overtuiging toegedaan, dat de daarin aangeduide termijn was verstreken. Het moest wel snel gaan gebeuren. Daarbij kwam dat men angst had voor de woorden van Daniël 9:11-12 etc., zodat het voor pseudo-profeten en dito messiassen weinig moeite kostte om grote groepen aanhangers te verzamelen, die dachten of minstens hoopten met een Godsgezant van doen te hebben. Daniël.9:11-12 luidt namelijk als volgt:

'Ja, geheel Israël heeft uw wet overtreden en is afgeweken door niet te luisteren naar uw stem. Daarom is over ons uitgestort de met een eed bekrachtigde vloek²⁸, welke geschreven staat in de wet van Mozes, de knecht Gods, want wij hebben tegen Hem gezondigd. En Hij heeft de woorden bevestigd, die Hij gesproken had over ons en over onze regeerders, die ons bestuurden, door zulk een groot onheil over ons te brengen, als er nergens geweest is onder de ganse hemel, behalve in Jeruzalem'.

Tot zover de eveneens antisemitische dreiging in Daniël.

De officiële priesters in Jeruzalem, die veelal met Rome samenwerkten, werden door velen niet vertrouwd. En de chaos in het land nam toe in omvang en kracht. De vredespartij verloor steeds meer aan invloed, en toen koning Agrippa II toesnelde om steun te verlenen, werd hij te Jeruzalem bijna gestenigd. Menahem, waarschijnlijk een kleinzoon van Judas de Galileër, wist door een list de bijna onneembare vesting Massada aan de Dode Zee met de daar opgeslagen wapenvoorraden in te nemen. Ongeveer tezelfder tijd koos de jonge tempelhoofdman Eleazar, de zoon van de oud-hogepriester Ananias de partij van de opstand. Door te verbieden dat in de tempel nog offers voor niet-Joden zouden worden aangenomen, waardoor het dagelijkse offer voor de keizer verviel, was de revolutie tegen de procurator Florus tot een opstand tegen het Romeinse gezag als zodanig geworden. Door onderlinge rivaliteit van de twee 'aanvoerders' ontstonden er in Jeruzalem bloedbaden, waarbij ook

²⁸ De titel van dit boek is mede op deze tekst gebaseerd.

Menahem het leven liet. Diens trouwste aanhangers trokken zich morrend en wrokkend naar Massada terug. De strijd was toen door de dwaze broederstrijd eigenlijk al verloren. En in deze aan waanzin grenzende sfeer van burgeroorlog en Eindtijdverwachting werd de arme bevolking meegesleurd in de beruchte door Flavius Josephus beschreven 'Joodse oorlog', die leidde tot de totale verwoesting van Jeruzalem en van de prachtige tempel van Herodes de Grote.

De successen van het Romeinse leger in het hele land, waar vesting na vesting werd heroverd, waren niet in overeenstemming met het religieuze enthousiasme van de Zeloten. God moest aan hun kant staan en voor hen de overwinning behalen. Maar hoewel het tegendeel gebeurde, steeds weer, bleef men geloven dat God hen alleen maar op de proef stelde en hen uiteindelijk de volledige victorie zou schenken, als men maar trouw bleef geloven. Maar door de kracht en de wil van de Romeinen werd het een totale ondergang, zoals elk normaal denkend mens had kunnen voorzien. Maar zelfs toen begreep men het nog niet. Van Jeruzalem's prachtige gebouwen bleef in het jaar 70 niets overeind dan de citadel, het oude kasteel van Herodes in het noordwesten van de Bovenstad, met de Hippicus-, de Phasaël- en de Mariammetoren. Vespasianus' zoon Titus -zijn vader was inmiddels keizer te Rome geworden nadat Nero, met wie de dynastie van Caesar en Augustus eindigde, in 68 zelfmoord had gepleegd- beval deze te laten staan als een herinnering aan de militaire kracht van de door hem veroverde stad. Een van deze torens bestaat nog steeds, en wordt meestal ten onrechte 'Davidstoren' genoemd.

De overige vestingen, zoals het Herodeion en de vesting Machaerus, leverden niet zoveel problemen meer op. Anders was het gesteld met Massada. Daar had Eleazar, een laatste nakomeling uit het geslacht van Judas de Galileeër, zich na de moord op Menahem met de kern der Zeloten teruggetrokken. Hier leefden nog altijd de oude tradities der Zeloten voort: ieder, die zich aan de Romeinen onderwierp werd door hen als een landverrader en afvallige van het Joodse geloof beschouwd en als zodanig behandeld. Toen dan ook na verloop van tijd duidelijk werd dat de bestorming der vesting niet meer te vermijden was, moesten allen zelfmoord plegen. De Romeinen vonden de lijken van ongeveer 960 belegerden; slechts twee vrouwen met vijf kinderen hadden zich weten te verbergen en waren aan deze massale slachting ontkomen. Nog heden ten dage treffen we dit soort krankzinnige toestanden aan bij fanatieke christelijke sekten die massaal 'zelfmoord plegen', soms het 'Einde der Tijden' verwachtend of -in dit ruimtetijdperk- verlangend naar een achter de zon 'wachtend ruimtevaartuig' te gaan, dat de zielen van deze 'uitverkorenen' naar een andere wereld zal brengen!

Onder leiding van Bar Kochba, in wie rabbi Akiva de Messias zag, deed men het in 132 n.C. nog eens een keer over. Na drie verschrikkelijke jaren was ook die opstand voorbij. Het betekende het einde van Joodse politieke zelfstandigheid.

Zoals de invloed van bijbelteksten in 135 n.C de staat der Joden van de aardbodem heeft doen verdwijnen, zo zouden andere bijbelteksten wel eens in de moderne tijd de halve wereld in de as kunnen leggen, want de ervaring leert dat zogenaamd 'heilige teksten' de neiging hebben om als een self-fulfilling prophecy te werken. We

hebben het nu over het laatste bijbelboek, 'de Openbaring van Johannes'. Dit werd rond 100 n.C. in heel slecht Grieks geschreven door iemand met een Makkabeese naam. De gevaren voor de mensheid lijken te komen uit Israël, waar de nationalistische religieuze zionisten steeds talrijker, machtiger en fanatieker worden, en uit de V.S., waarvan de democratie dreigt te bezwijken onder de religieuze gekte van de zgn. Evangelicans. Wij citeren: I) uit Deuteronomium, en II) uit de Apocalypse. Eerst uit Deuteronomium 30:

'Wanneer gij (de Joden) u dan tot de Here, uw God, bekeert en naar zijn stem luistert, dan.....zal de Here, uw God, al deze vervloekingen op uw vijanden en op uw haters leggen...'

Om een indruk te krijgen van deze gruwelijke, antisemitische dreigingen tegen de arme Joden, leze men Deuteronomium 28. Waartoe acht men heden ten dage, de Joodse geschiedenis kennende, nieuwe zeloten in Israël in staat, met ter hunner beschikking staande 'Jericho-raketten en atoombommen'? Tot alles, ja zelfs de ondergang van de halve wereld. Ten aanzien van de Apocalypse willen we de aandacht vestigen op het volgende:

'De Openbaring (Apocalypse) van Johannes is een moeilijk, maar wonderschoon boek. Het bevat een serie visioenen opgeschreven door een vroegchristelijke ziener van Joodse huize.²⁹'

Anderen noemen het 'het meest omstreden bijbelboek', en spreken van ijzingwekkende voorspellingen³⁰. Maar deze griezeltteksten zijn zogenaamd wel de openbaring van Jezus Christus, die de wereld zou gaan vernietigen en dan zijn 1000-jarig Rijk stichten (20:6), zoals de gelovigen het willen. Wij citeren I:1-2:

'Openbaring van Jezus Christus, welke God Hem gegeven heeft om zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden, en welke Hij door de zending van zijn engel aan zijn dienstknecht Johannes heeft te kennen gegeven. Deze heeft het woord Gods getuigd en van het getuigenis van Jezus Christus, alles wat hij gezien heeft'. Aldus ene verder onbekende Johannes.

In de vierde eeuw is er hevig over gediscussieerd of deze gewelddadige teksten wel in het Nieuwe Testament thuis hoorden. Maar de voorstanders wisten het pleit te winnen.

Op duistere wijze wordt in de Apocalypse aan de hand van visioenen, die geordend zijn naar het getal zeven en in aansluiting aan oudtestamentische profetieën, bepaald aan die van Ezechiël en Daniël³¹, de toekomst voorgesteld als de dingen, die weldra

²⁹ 'Openbaringen en visioenen, Betekenis en invloed van het boek Openbaring', onder redactie van Marcel Barnard en Bert Jan Lietaert Peerbolte.

³⁰ National Geographic: Secret bible: The Apocalypse.

³¹ Openbaring van Johannes.